

The book is owned by คุณไธด์[400]

Typed to Word Document by นวพงษ์ บุญสิทธิ์[594]

Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai

มนุษย์หิมะ

ป. อินทรปาลิต

หลานสาวของผมเจ็บท้องจะออกลูก แต่เด็กในท้องทำพิษไม่ยอมออกชายผู้นี้หลานเขยของผมเอง เขาบอกว่าเมียของเขากำลังจะขาดใจตายอยู่แล้ว หมอดำเขยืนยันว่าทารกในครรภ์คือปีศาจกุมาร บางทีโผล่มือออกมาบางที่ยื่นเท้าออกมาแล้วหดเข้าไปอีก น่าสงสารเหลือเกิน ผมช่วยอะไรไม่ได้

นายแพทย์หนุ่มพูดโพล่งขึ้นทันที

"ไม่ใช่ปีศาจอะไรหรอกครับคุณลุง เป็นการคลอดที่ผิดปกติเท่านั้นผมยินดีจะให้ความช่วยเหลือทำคลอดให้หลานสาวของคุณลุงเอง"

ชานุกบ้านทอดพระเนตรนายแพทย์หนุ่มอย่างพอพระทัย

"คุณหมอที่รัก ปล่อยให้เป็นเรื่องของหมอดำเขาเถอะเขาหรือชาวไร่นี้ที่จะไม่ยอมให้ผู้ชายเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับการคลอดบุตรของเขาเลย หมอดำเขาก็คือชายแก่คนหนึ่งที่มีความชำนาญในการทำคลอดแบบสมัยเก่า เราเดินทางกันต่อไปเถอะ"

"ไม่ได้กระหม่อม" ดร.ดิเรกพูดด้วยสีหน้าวิตกแทนคนไข้ซึ่งเขายังไม่ทันเห็นหน้า "กระหม่อมเป็นนายแพทย์ หน้าที่สำคัญยิ่งของกระหม่อมก็คือช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ที่ป่วยไข้โดยไม่เลือกชาติศาสนา ฝ่าพระบาทพาพวกเราเสด็จไปก่อนแล้วกระหม่อมจะติดตามไปภายในชั่วโมงนี้" พูดจบดร.ดิเรก ก็หันหน้ามาทางชัยทันหัวหน้าชาวบ้านทวารวดี

"คุณลุงครับโปรดให้ผมได้ทำคลอดให้หลานสาวของคุณลุงเถอะครับ ผมรับรองว่าหลานสาวของคุณลุงจะปลอดภัยแน่นอนด้วยความสามารถของผมซึ่งเป็นนายแพทย์ปริญาต่างประเทศและเป็นนักวิทยาศาสตร์ผู้เรื่องนามของโลก"

ชัยทัดยืนนิ่งอึ้งไปสักครู่ก็กล่าวว่า

"คุณหมอ..... เราไม่เคยทำลายขนบธรรมเนียมประเพณีของเราการคลอดบุตรจะยากหรือง่ายก็ต้องใช้หมอดำเฒ่าซึ่งเป็นผู้หญิง"

หลานเขยของชัยทัดฟังภาษาไทยไม่ออกก็กล่าวถามชายชราพอรู้ว่า ดร.ดิเรกจะให้ความช่วยเหลือเมียรักของเขา เจ้าหนุ่มร่างสูงชะลูดพอ ๆ กับเสี่ยวหงวนก็มองดูนายแพทย์หนุ่มด้วยสายตาที่แสดงความขอบคุณ เขาเจรจากับชัยทัด ผู้เป็นลุงของภรรยาอยากจะให้นายแพทย์หนุ่มไปช่วยภรรยาของเขา ซึ่งชายหนุ่มผู้นี้เคยได้รับการศึกษามาบ้างจากโรงเรียนเทศบาลของเมืองกตะมันคูนี่เองชายชราทักหลานเขยของเขาส่งภาษาฮินดูกันอยู่สักครู่ ฟังดูคล้ายกับทะเลาะกันแต่ความจริงไม่ใช่ ในที่สุดชัยทัดหัวหน้าชาวบ้านจึงตกลงใจฝ่าฝืนประเพณีเพื่อหวังจะให้หลานสาวของเขาปลอดภัยจากการคลอดบุตรคนนี้ ชัยทัดหันมาทาง ดร.ดิเรกแล้วกล่าวว่า

"คุณหมอครับ ผมกับหลานเขยของผมได้ปรึกษากันแล้ว"

ดร.ดิเรกหัวเราะ

"ปรึกษากันหรือครับ ผมนี่ว่าทะเลาะกันเสียอีก"

ชายชราทำหน้าที่ชอบกล

"เปล่า คุณหมอแขกเสียงดังอย่างนั้นเองครับ ถ้าเราปรึกษาหารือกัน เราก็ต้องส่งเสียงอะอะอย่างนี้ อ้า – อ้าหาว่าผมดูถูกดูหมิ่นเลยนะครับ คุณหมอเคยทำคลอดมาแล้วประมาณกี่คน"

นายแพทย์หนุ่มซักฉิว

"คุณลุงไม่น่าจะถามผมอย่างนี้เลย มหารานีของท่านชานุกข่านที่สิ้นพระชนม์ไปผมเองเป็นคนทำคลอด ตอนนั้นผมมาเที่ยวอินเดียและเป็นแขกผู้มีเกียรติพักอยู่ในวังศิระนิมิต"

ชายชราทูลถามชานุกข่านทันที

"เป็นความจริงหรือฝ่าบาท"

ท่านมหาราชาทรงยิ้มแห้ง ๆ

"เอ-เหตุการณ์ที่เมียนั้นคลอดพระโอรสมันนานมาแล้วความจำของผมก็ลืมเลือนเต็มทนซัฟัดเอาเป็นอันว่าที่คิดเรกว่าเป็นความจริงก็แล้วกัน"

ชายชราทูลถามชานุกข่านแล้วกล่าวกับ ดร.ดิเรกทันที

"เชิญไปที่บ้านหลานสาวผมเถาะครับคุณหมอ ถ้าคุณหมอช่วยทำคลอดให้เรียบร้อยก็จะเป็นพระคุณหาที่สุดมิได้ แต่ว่า.....โปรดอย่าเรียกร้องค่าป่วยการให้แพงนักเลยครับ หลานของผมเป็นคนจนมีอาชีพค้าขายเล็ก ๆ น้อย ๆ เท่านั้น"

ดร.ดิเรกกลืนน้ำลายเอือก

"ฟรีครับคุณลุง ผมจะไม่คิดค่าป่วยการแม้แต่รูปีเดียว ผมจะตอบแทนไม่ตรีจิตของคุณลุงเท่าที่ให้การต้องรับพวกเราเป็นอย่างดีเช่นนี้"

ครั้นแล้วซัฟัดกับหลานเขยของเขาก็พา ดร.ดิเรกไปจากที่นั่น นายแพทย์หนุ่มคว้ากระเป๋าเป้ยาหวีไปด้วย เขารู้สึกมีความสุขอย่างยิ่งที่เขามีโอกาสได้ช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ คณะพรรคของเขาพร้อมด้วยท่านมหาราชากับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ เจ้าแก้วและการ์ม คงนั่งสนทนากับโยคีวิบูลย์โยคีต่อไป เทนสิงห์รวมอยู่ในกลุ่มนี้ด้วย ท่านโยคีได้กล่าวเตือนนักใต้เขาบรรดาศักดิ์ให้ระมัดระวังตัวในการปีนป่ายภูเขา เพราะถ้าพลาดพลั้งเพียงนิดเดียวคอกับตาตุ่มก็จะย่นลงไปรวมกัน หรือมิฉะนั้นก็กระดูกออกนอกเนื้อ พล พัชรารณได้คุยกับเทนสิงห์อย่างสนิทสนม เจ้าหนุ่มเนปาลได้ให้คำแนะนำอันเป็นประโยชน์มากมาย

ในราวครึ่งชั่วโมง ดร.ดิเรก ฌรณกฤตก็กลับไปที่ต้นโพธิ์ใหญ่หน้าหมู่บ้าน ซัฟัดติดตามมาด้วย จากใบหน้าอันยิ้มแย้มของนายแพทย์หนุ่ม ย่อมแสดงให้เห็นว่าเขาได้ช่วยคนไข้รายนี้เรียบร้อยแล้ว

"เป็นยังไงบ้างดิเรก" เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ร้องถาม

นายแพทย์หนุ่มเข้ามาหยุดยืนเบื้องหน้าพรรคพวกของเขาแล้วยืดหน้าอกขึ้นในท่าแบ่ง

"เมื่อผมไปถึงคนไข้สิ้นใจตายพอดี"

"อ้าว....." หลายคนอุทานขึ้นพร้อม ๆ กัน

ดร.ดิเรกโบกมือ

"อย่าเพิ่งร้องอ้าว ฟังผมเล่าให้จบเสียก่อน คนไข้ขาดใจตายเพราะเบ่งจนหมดลม"

เสียงหวนถามขึ้นเบา ๆ

"ห้องผูกมากเลยเบ่งไม่ออก....."

ดร. ดิเรกแยกเขี้ยวแล้วตะโกน

"ไม่ใช่เบ่งอีโวย เบ่งออกลูก"

"อ้อ" อาเลี้ยยานคาง "แล้วยังไงหมอ แกช่วยแก้ให้พีน"

นายแพทย์หนุ่มยิ้มอย่างภาคภูมิใจ

"ออไร" ถันถึดขาเข่าหัวใจให้เข็มหนึ่ง ขาวพิเศษของกัน"ได้"ไปบังคับหัวใจที่หยุดทำงานแล้วให้ทำงานอีก พอคนไข้มีลมหายใจกันก็ทำคลอดให้ใช้คีมคิบถ่านดึงหัวเด็กออกมาทีละคนรวมสองคนด้วยกัน"

"ลูกแฝด" นิกรร้องขึ้นดัง ๆ

"ออไร" ผู้ชายทั้งคู่ แม่ของเด็กปลอดภัยแล้ว พ่อของเด็กได้กราบไหว้ขอบคุณกันหลายพักหลายรา พูดแล้วจะว่าคุยโวย ถ้าไม่ได้กันแม่เด็กตายแน่"

ชัยทัตพูดเสริมขึ้น

"เป็นความจริงครับ คุณหมอดิเรกเป็นหมอเทวดาทีเดียวทำการคลอดให้หลานผมโดยมีคีมคิบถ่านอันเดียวเท่านั้น ผมเชื่อว่านายแพทย์ในเนปาลหรือในอินเดียคงไม่มีใครที่จะมีความสามารถเกินหน้าคุณหมอดิเรกไปได้"

นิกรมองดูพรรคพวกของเขาแล้วกล่าวว่า

"ตบมือให้เกียรติดิเรกมันหน่อยโวยพวกเรา"

ทุกคนต่างตบมือกราว ดร. ดิเรก ไค้งคำนับอย่างสวยงามท่านโยคีโยควินูลย์มองดูนายแพทย์หนุ่มอย่างชื่นชมแล้วท่านก็กล่าวว่า

"การบำเพ็ญตนเป็นประโยชน์แก่ผู้อื่น ช่วยทุกข์ผู้อื่นให้พ้นภัย หรือคลายความเดือดร้อนสาธุชนย่อมสรรเสริญ"

ดร. ดิเรกยกมือไหว้

"สาธุ นิสัยของผมเป็นยังงี้แหละครับ ท่านอาจารย์ อ้า..... ท่านอาจารย์ขึ้นยอดเอเวอเรสต์กับผมไหมล่ะครับ"

ท่านโยคีสันศิระชะ

"อาตมาเป็นนักพรตไม่ใช่นักไต่เขา อาตมาพึงพอใจนั่งเข้าฌานอยู่ที่โคนโพธิ์นี้ ขอให้พวกคุณเดินทางไปเถิด จงสวัสดิ์คิมชัยและปลอดภัยทุก ๆ คน"

บรรดานักไต่เขาต่างพากันยกมือไหว้รับคำพรของท่านโยควินูลย์โยคินิกรลุกขึ้นเดินเข้าไปคุกเข่าข้างฐานต้นโพธิ์ แล้วมองดูท่านโยคีอย่างประจบ

"ท่านอาจารย์ครับ ก่อนจะจากกันผมอยากจะเรียนถามท่านอาจารย์สักนิด อย่าหาว่าผมลองภูมิเลยนะครับ"

ท่านโยคียิ้มเล็กน้อย

"ได้ซิคุณ อาตมาภาพินดีจะตอบคำถามของคุณให้ถูกต้อง"

นิกรนั่งนึกสักครู่ หันมายกนิ้วให้พ่อตาของเขา แล้วเปลี่ยนสายตามาที่ท่านมหาโยคี

"คอยฟังให้ดีนะครับ อะไรเอ่ย ..... สองหัวกินหัวเดียว หัวเขี้ยวกินหัวค้ำ เต่ากินเห็ดเปิดกิน หอย"

เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครืนเครง ท่านโยคีวิบูลย์โยคีไม่เคยใช้ความคิดในการตอบคำถามเลย แต่คราวนี้ท่านต้องคิด เมื่อคิดไม่ออกท่านก็นึกอับอายแล้วโมโหตัวเองที่แก้ปริศนาง่าย ๆ เช่นนี้ไม่ออก แต่ท่านโยคีมีศีลมีสัจจะเมื่อคิดไม่ได้ท่านก็ยอมสารภาพตามตรง

"อาตมาขอมแพ้ อาตมาภาพคิดไม่ออกจริง ๆ ปริศนาของคุณแบบนี้เหมือนกันเส้นผมบังภูเขา บอกอาตมาหน่อยซิว่าคุณหมายถึงอะไร"

นิกรหัวเราะชอบใจ

"ไม่มีความหมายอะไรเลยครับท่านอาจารย์ มันเป็นคำตอบอยู่ในตัวแล้ว สองหัวกินหัวเดียว หัวเขี้ยวกินหัวค้ำ เต่ากินเห็ดเปิดกินหอยนั่นแหละครับ"

ท่านโยคีหัวเราะชอบใจ

"อาตมาขอมรับว่านี่เป็นครั้งแรกที่อาตมาจนปัญญาตอบคำถามไม่ได้ อาตมาเคยตั้งใจไว้ว่าผู้ใดตั้งคำถามที่อาตมาตอบไม่ได้ อาตมาจะสละของรักที่สุดของอาตมาให้เขาเป็นการให้รางวัล ฉะนั้นอาตมาขอถือโอกาสนี้ให้ของรักของอาตมาแก่คุณ"

นิกรตื่นเต้นดีใจเหลือที่จะกล่าว

"โอ.....อาจารย์จะให้อะไรผมครับ"

โยคีวิบูลย์โยคีเอื้อมมือหยิบขี้ผึ้งมา ๆ ของท่านขึ้นมา แล้วล้วงมือลงไปน้ยามหยิบแก้วเจียรไนเป็นเหลี่ยมคล้ายเหลี่ยมเพชรและโดขนาดเท่าลูกเทนนิสออกมา ท่านโยคีส่งแก้วเจียรไนให้นิกรแล้วกล่าวว่า

"แก้วนี้เปรียบเสมือนดวงใจของอาตมานั่นเทียว"

นิกรทำตาละห้อย

"โอ-พระอาจารย์เจ้าขานี้มันแก้วทับกระดาศอันละสามสี่บาทเท่านั้นเอง"

โยคีวิบูลย์หยุดยิ้มทันที

"ไม่ใช่แก้วทับกระดาศหรอกคุณ มันคือแก้วสารพัดนึกเมื่อคุณกำแก้วนี้ไว้ในมือคุณจะนึกให้คุณเป็นอะไรหรือจะให้เกิดอะไรขึ้นก็ได้ มันจะเป็นไปตามความนึกคิดของคุณเสมอ แต่ทว่า คุณจะนึกได้เพียงห้าครั้งเท่านั้นเมื่อครบห้าครั้งแล้ว แก้วนี้ก็จะเป็แก้วเจียรไนธรรมดา"

นิกรก้มลงกราบแทบเท้าท่านโยคีแล้วรับแก้วมาถือไว้ เขาพิจารณาดูอยู่สักครู่ก็ลุกขึ้นเดินกลับมา นั่งที่แคร่ไม้ไผ่กับคณะพรรคของเขา คนโน้นคนนี้ต่างขอลูกแก้วสารพัดนึกของนิกร พลกับดร. ดิเรก และเสี่ยหงวนไม่เชื่อว่าแก้วสารพัดนึกนี้จะมีอิทธิฤทธิ์ถึงกับนึกอะไรก็ได้ เจ้าคุณปัจจนิก ๆ รับแก้วไปดูเป็นคนสุดท้ายท่านกระเดาะแก้วเล่นแล้วกล่าวขึ้นดัง ๆ

"แก้วสารพัดนึก ขอเจ้าจงบันดาลให้ศีรษะของข้ามีผมงอกออกมาเดี๋ยวนี้"

คณะพรรคสี่สหายหัวเราะครืน เจ้าแก้วกับการิมซึ่งนั่งอยู่บนก้อนหินต่างหัวเราะงอหายท่านโยคีมองดูท่านเจ้าคุณอย่างขบขันแล้วกล่าวว่า

"แก้วนี้ จะสัมฤทธิ์ผลแก่ผู้ที่เอาตมาให้นั่น ถ้าท่านอยากจะมีผมคก็คองให้เจ้าของแก้วเป็นผู้นึก"

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ใจเต็นระทิก ท่านส่งแก้วสารพัดนึกให้จอมทะเล่นแล้วพุดอย่างละล่ำละลัก

"ไหว้ละวะกร ช่วยนึกให้พ่อยายหัวล้านทีเถอะวะ ถ้าไปได้กลับไปถึงกรุงเทพ ๆ พ่อยจะให้เงินแกสองแสนเป็นการตอบแทนแก"

นิกรสั้นสิริชะซ่า ๆ

"ไม่สำเร็จครับ ผมนึกได้เพียงห้าครั้งเท่านั้น ก่อนจะนึกอะไรผมจะต้องคิดแล้วคิดอีก"

"โอ้-ช่วยพ่อย่นอย่น่าอายกร พ่อยจะได้มีโอกาศใช้หิวใช้น้ำมนใส่ผมกับเขาบ้าง"

นิกรทำปากเป็ยวแล้วหัวเราะด้วยมุมปาก

"เสียใจ การนึกตั้งห้าครั้งจะต้องเป็นประโยชน์แก่ผม อ้าคุณพ่อย่าเพิ่งวุ่นวายไปเลย ผมจะต้องพิสูจน์ดูให้รู้แน่เสียก่อนว่าแก้วนี้จะนึกให้เป็นอะไรได้จริง ๆ หรือไม่" พุดจบนิกรก็ร้องขึ้นดัง ๆ "เฮ้ยเหาะไว้ย ทำให้ข้าเหาะขึ้นจากพื้นดินเดี๋ยวนี บินวนเวียนรอบหมู่บ้านนี้แล้วกลับลงมาเร็ว"

ทันใดนั้นเอง ทุกคนก็ตกตะลึงพรึงเพริดไปตามกันด้วยอำนาจแก้ววิเศษทำให้นายจอมทะเล่นลอยขึ้นจากพื้นดินทันที นิกรร้องอะอะเฮ็ดตะโรลัน คณะพรรคสี่สหายต่างงนหน้ามองคุณนิกรด้วยความตื่นเต็นมหัศจรรย์ใจกระดิ่งทองทำท่าเหาะแบบยี่เกอำนาจของแก้วสารพัดนึก ทำให้นิกรเหาะได้ตามที่เขานึก นิกรเหาะไปรอบหมู่บ้านในระยะห้าสิบเมตร ชาวทวารต่างแตกตื่นร้องตะโกรบอกกันให้คูนมนุษย์เหาะ นิกรเหาะรอบหมู่บ้านครบหนึ่งรอบก็เหาะกลับมาและค่อย ๆ เหาะลงสู่พื้นดินระหว่างต้นโพธิ์

นิกรวงงอย่างบอกไม่ถูก เขาเกือบจะคิดว่าเขาฝันไป นายจอมทะเล่นตรงเข้าไปหาโยคีแล้วทรุดตัวลงนั่งคุกเข่าประนมมือกราบโยคินุญลย์โยคีด้วยความเคารพรัก

"ท่านอาจารย์ครับ ผมเชื่อแล้วว่าแก้วนี้คือดวงใจของท่านอาจารย์ โอ มันไม่น่าจะเป็นไปได้เลยครับ ผมจะเก็บและรักษาไว้ให้เท่ากับชีวิตของผมทีเดียว"

ท่านโยคียิ้มให้นิกร

"แต่คุณนึกไปครั้งหนึ่งแล้ว ยังเหลืออีกเพียง ๔ ครั้งเท่านั้น"

นิกรหน้าจ้อย เต็มไปด้วยความเสียวหายที่เขาใช้มันไปหนึ่งครั้ง

"ท่านอาจารย์ได้แก้วนี้มาจากไหนครับ"

โยคีว่า "ได้มาจากอาจารย์ของอาตมานั่นเอง แก้วนี้เป็นของกษัตริย์อินคองค์หนึ่ง เมื่อพันกว่าปีมาแล้วพระเจ้าอักษราทรงเป็นเจ้าของของดวงแก้วนี้ เมื่อกิดติศัพท์เล่าลือไปถึงพระเจ้าจิตตะเสนมหาราชาจักรพรรดิมุสลิมพระองค์ก็รับสั่งใช้ให้ทหารเอกของพระองค์ปลอมแปลงตัวเดินทางมายังเมืองพาราณสีเพื่อขโมยแก้วสารพัดนึกอันนี้ ทหารเอกผู้มีนามว่านิรนาถสามารถลอบเข้าไปในวังหลวงและซุ่มซ่อนตัวอยู่หลายเวลาจึงขโมยแก้วสารพัดนึกได้นำไปถวายพระเจ้าจิตตะเสนมหาราชา แต่เมื่อเจ้าของไม่ให้เป็นการขโมยเอาไปแก้วดวงนี้ก็ไม่เกิดผล พระเจ้าจิตตะเสนทรงพระพิโรธก็โยนดวงแก้วลงไปในคงคาสวรรค์หรือแม่น้ำคงคา พระอาจารย์ของอาตมาเมิกน้ำลงไปนั่งบริกรรมที่ก้นแม่น้ำนั้น วันหนึ่งแก้วถูกน้ำพัดมาตองพระองค์พระอาจารย์ ท่านก็เลยเก็บไว้ และด้วยบุญฤทธิ์ของพระองค์ แก้วสารพัดนึกก็สัมฤทธิ์ผลนึกอะไรได้สิบครั้ง เมื่อพระอาจารย์มอบแก้วดวงนี้ให้อาตมาพระอาจารย์ได้นึกไปแล้วห้าครั้งอาตมาภาพได้ตั้งปณิธานไว้ว่าอาตมาภาพจะมอบแก้วสารพัด

นี่ก็ให้คนมีปัญหาผู้สามารถตั้งปัญหาที่เอาตามตอบไม่ได้ ก็แล้วคุณนี่แหละที่มีปัญหาเป็นเลิศนำปัญหา
หญาปากคอกมาถาม เมื่อเอาตามตอบไม่ได้เอาตามจึงมอบแก้วสารพัดนึกให้เป็นรางวัล แต่คุณใช้มันไปหนึ่งครั้ง
แล้ว คงเหลืออีกสี่ครั้งเท่านั้น"

นิกรยิ้มแห้ง ๆ เขาหันมามองคุณพระคชของเขาแล้วกล่าวกับเสี่ยหงวนว่า

"เรื่องนี้คล้ายอาหารบราตรีว่ะ ถ้าผูกเป็นเรื่องนาฏดนตรีคงจะสนุกไม่น้อย" แล้วนิกรก็ร้องยี้เกทันที

กระดิ่งทองดีใจเมื่อได้แก้ว เป็นบุญของเราแล้วสมปรารถนา แก้วเอ๊ยจงฟังเรา

ข้าจะนึกให้เจ้าช่วยเหลือข้า

หัวข้าโล้นโกนใหม่ ๆ คล้ายพีทิด

แก้วจงนมรมิตเส้นเกศา

ให้คดคำสมหมายภายในพริบตา

พอนิกรร้องจบกลุ่มคว้นสี่คำก็พวยพลุ่งออกมาจากศิระษะนิกรทันที ทำให้ทุกคนตกตะลึงไปตามกัน
เมื่อคว้นจากใครต่อใครก็แลเห็นนายจอมทะเล้น ซึ่งศิระษะโล้นเกลี้ยงกลายเป็นมีผมสลวยดำเหมือนเช่นเดิมด้วย
อำนาจของแก้วสารพัดนึก

ดร. ดิเกรื่องขึ้นสุดเสียง

"อิท อีส วันเดอร์ฟูล ... โอมันเป็นแปลก มันเป็นแปลกมากไสยศาสตร์ทำให้นักวิทยาศาสตร์วิ่งไป
หมดแล้ว มายก้อด คาวเทียมยังไม่ประหลาดเหมือนอย่างนี้"

เมื่อนิกรยกมือขวาชี้ขึ้นคลำศิระษะของตัวเอง นายจอมทะเล้นก็ดีใจเหลือที่จะกล่าว เทนสิงห์ผู้ร้อนผม
นิกรนั่งอ้าปากหาว ชานุกข่านตื่นตื่นพระทัยอย่างสิ้นพัน เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ร้องขึ้นดัง ๆ

"อ้ายกร นึกให้พ่อบ้างซี สองแสนบาทพ่อจะจ่ายให้แกเมื่อเรากลับไปถึงบ้าน"

นิกรทำตาปริบ ๆ อยู่นาน เขาไม่อยากจะเชื่อเลยว่ามันเป็นความจริงที่เกิดขึ้นแล้ว เขายกมือขวาคำ
ศิระษะของเขาอีกในที่สุดนิกรก็ร้องเอ็ดตะโรด้วยความดีใจ

"หายหัวโล้นแล้วโว้ย โอ๊ยน่าประหลาดจริง ๆ"

ชานุกข่านรับสั่งกับพลเบา ๆ

"ยังไงคุณพล คุณเชื่อแล้วสินะว่าไสยศาสตร์นั้นเป็นความลับมหัศจรรย์ที่สุด ไสยศาสตร์ทำให้สิ่งที่
เป็นไปได้ไม่ได้เป็นไปได้"

พลยอมรับว่าเป็นจริง

"กระหม่อม..... กระหม่อมงงไปหมดแล้ว"

อาเสี่ยกิมหงวนเอื้อมมือเชี่ยแขนนิกร

"กร โว้ย ช่วยนึกให้กันบ้างซี กันรำคาญเต็มทนแล้วที่กันถูกร้อนผมเหลือแต่หางหนูกระดุกกระดิก
เหมือนแจกส่งนม"

นิกรกำลังดีใจก็ลืมนึกไปว่าแก้วนี้ก็ได้เพียงห้าครั้งเท่านั้น เขายืมให้อาเสี่ยแล้วมองดูแก้วสารพัดนึก
ในมือเขา นายจอมทะเล้นกล่าวกับแก้วสารพัดนึกทันที

"เอ๊ย-ข้านึกให้กิมหงวนเพื่อนของข้าผมยาวและทรงผมเหมือนเช่นเดิม หางหนูจงหายไป" พูดจบนิกร
เอาปากบรลงเพลงรัว "เต่ง-ตาเร้งเต้งเต้งตรง เต้งเต้ง....."

กลุ่มควีนส์ดำ ฟุ้งออกมารอบ ๆ ศีรษะอาเสี้ยนที่ ควันที่เกิดขึ้นหน้าทีบกระจายไปทั่ว พอวันจางทุกคนก็เห็นผมของเสี้ยนหงวนเหมือนเช่นเดิมคณะพรรคสี่สหายกับทุกคน ๆ คนตื่นตื่นประหลาดใจเหลือที่จะกล่าว อาเสี้ยนถึงกับโผล่เข้ากอดนิกรแน่น แล้วก้มมือลูบผมของเขาอีกเพื่อให้แน่ใจว่าหางหนูหายไปแล้วและเขามีผมเหมือนเมื่อก่อนที่เขาให้แทนสิ่งห้กร้อนให้เขา

"โอ๊ย-ดีใจเหมือนตายแล้วเกิดใหม่ไวย้ายกร ขอบใจแก่มากที่แกช่วยกัน"

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ เลื่อนตัวเข้ามานั่งใกล้นายจอมทะเล้นแล้วก้มมือขวตบปานิกรเบา ๆ เมื่อนิกรหันมามองดู ท่านเจ้าคุณก็ผลอดด้วยมือไวย้ายกรอย่างนอบน้อม

"ช่วยพ่อหน่อยเถอะวะพ่อมหาจำริญ โอกาสอันดีงามเป็นของพ่อในครั้งนี้แล้ว สองแสนบาทเป็นของเจ้าแน่ ๆ พ่อกลับไปถึงกรุงเทพ ฯ พ่อจะเขียนเช็คจ่ายให้แกทันที ถ้าพ่อโง่แกขอให้พ่อเป็นลูกหมาทำร้ายชาติดิเรกกับพลและอ้ายหงวนเป็นพยาน"

นิกรยิ้มให้พ่อตาของเขา

"เอาสิครับ ผมจะนึกให้คุณพ่อหายหัวล้านกบาลแห่งเสี้ยนที เวรกรรมของคุณพ่อคงสิ้นสุดลงในคราวนี้ อ้า...โอ๊ย...ตายห่า...เดี๋ยวครับ" แล้วนิกรก็ก้มมือซ้ายขึ้นนับนิ้วทีละนิ้ว พ่อได้สามนิ้วก็สะดุ้งเฮือก "ผมใช้แก้ววิเศษไปสามครั้งแล้วเหลืออีกสองครั้งเท่านั้น เห็นจะช่วยคุณพ่อไม่ได้ละครับ ผมต้องเก็บไว้ใช้เรื่องสำคัญจริง ๆ เป็นต้นว่าเงินสักพันล้านเมื่อกลับไปกรุงเทพ ฯ แล้วก็นึกให้คุณอาหญิงแม่อ้ายพลเลิกค่าผม"

ซานุกข่านทรงพระสรวลก้าก

"ช่วยเจ้าคุณท่านหน่อยเถอะนานิกร ไหน ๆ ท่านก็เป็นพ่อตาของเธอ นึกอีกครั้งเหลืออีกครั้งเอาไว้นึกเอาเงินก็ดีแล้วมีเงินก็เหมือนกับมีทุกสิ่งทุกอย่าง"

นิกรหันไปมองเจ้าแห้ว พอสบตากันเจ้าแห้วก็ยิ้มเป็น

"ว่าไงวะอ้ายแห้ว ก็นจะช่วยนึกให้คุณพ่อมีผมดกอย่างพวกเราดิใหม่"

เจ้าแห้วหัวเราะหึ ๆ

"อ้ายแห้ว" ท่านเจ้าคุณตะโกนลั่นแล้วก้มมือชี้หน้า "มึงนะมึง แทนที่จะช่วยพุดสนับสนุนลูกกลับยุอ้ายกรไม่ให้ช่วยกู โธ่-อ้ายสัตว์"

เจ้าแห้วทำคายนแล้วพุดกับนายจอมทะเล้น

"รับประทานไม่ควรมาถามความเห็นผมเลย เนื้อไม้ได้รับประทาน หนังไม้ได้ปู้นึ่ง กลายเป็นสัตว์ไปแล้ว"

นิกรหันมาทางพ่อตาของเขาแล้วกระเดาะแก้วเล่น

"อย่าไปโกรธอ้ายแห้วมันเลยครับ ผมเป็นลูกเขยคุณพ่อ เมื่อมีโอกาสที่จะให้คุณพ่อหายหัวล้านผมก็ต้องช่วย"

เจ้าคุณยิ้มเป็น

"เออ ยังงี้สิลูก นี่ถ้าพ่อมีลูกสาวเหลืออยู่สักห้าคนพ่อยกให้แกหมดเลย แอมแม่ยายด้วยถ้ามี"

เสียงหัวเราะอย่างครื้นเครงดังขึ้น พร้อม ๆ กับนิกรมองดูพ่อตาของเขาอย่างขบขัน

"นั่งเฉย ๆ ครับ ผมจะนึกแก้วสารพัดนึกให้เดี๋ยวนี้ คุณพ่ออยากจะมีผมแบบไหน แบบจิ้งเหลนนิยมทรงมดแดงชะเง้อหรือแบบนักเรียนชายครับ หรือจะเอาทรงคอกกระทุ่ม หรือยาวแบบทาร์ซาน"

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ตื่นเต้นดีใจเป็นล้นพ้น ท่านเชื่อว่าแก้วสารพัดนึกจะบันดาลให้ท่านมีหมยวาทันที เพราะท่านได้เห็นอิทธิฤทธิ์ของแก้วสารพัดนึกแล้ว

"เอาทรงอะไรก็ได้พ่อทูนหัวของพ่อ ขอให้หายหัวล้านเท่านั้น เอ้อ-เป็นบุญแล้วเจ้าประคุณเอ๋ย"
นิกรนิ่งนึกสักครู่

"เอาแบบ เอลวิส เพรสลีย์ดีกว่านะครับ ถ้าคุณพ่อไม่ชอบตัดให้มันสั้นหรือเปลี่ยนทรงใหม่ก็ได้" พูจจบ นิกรก็โยนแก้วสารพัดนึกเล่น

บังเอิญนิกรรับผิดชอบ แก้วสารพัดนึกหล่นลงกระทบพื้นแตกออกเป็นสองเสี่ยง ทุกคนใจหายวาบ เจ้าคุณปัจจนิก ๆ หน้าซีดเผือด

นิกรหันไปมองคุณ โยควินุลย์ แล้วกล่าวถามขึ้นทันที

"ท่านอาจารย์ครับ แก้วแตกแล้วยังใช้นึกได้ไหมครับ"

มหาโยคีสิ้นสรีระ

"อาตมาภาพเสียใจเหลือเกิน เมื่อแก้วแตกแก้วก็หมดฤทธิ์"

นายจอมทะเล้นค่อย ๆ หันมามองคุณพ่อตาของเขา นายกระดิ่งทองยักษ์ใหญ่ พร้อมกับแบมือทั้งสองข้าง ก้มหน้ารับกรรมต่อไปเถอะครับ แก้วสารพัดนึกใช้การไม่ได้เสียแล้ว น่าเสียดายจริง ๆ ผมไม่ควร กระเดาะเล่นเลย"

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ร้องให้ทำปากเบะยกมือขวาขึ้นเช็ดน้ำตา

"แกมันไม่ควรนี่นา โธ่-ถ้าแก้วไม่แตกพ่อก็หายหัวล้านแล้ว ฮือ-ฮือ"

ดร. ดิเรกกล่าวกับพ่อตาของเขาด้วยความสงสาร

"ป้าอย่าเสียใจเลยครับ พรหมลิขิตเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ ชาติก่อนป้าคงชอบเล่นพนันดีโก๋ ชาตินี้เลยหัวล้าน"

เจ้าคุณชักริว

"แสร้งได้อย่างไร"

นายแพทย์หนุ่มยิ้มแหย ๆ

"ยายผมเคยเล่าให้ผมฟังครับ คุณยายว่าคนที่เล่นพนันโก๋จน เกิดชาติหน้าต้องหัวล้าน เมื่อชาติก่อนคุณพ่อเล่นโก๋จนแน่ ๆ คือเลี้ยงโก๋ไว้ตีกัน"

เจ้าคุณสะอื้น

"ข้าไม่ได้เล่นไว้ย ข้าเคยไปดูเขาพนันสองหนเท่านั้น"

เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครื้นเครง ชานุกข่านยกพระหัตถ์ขวากอดเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ด้วยความรัก แล้วทรงปล่อยโยน

"อย่าเสียอกเสียใจไปเลยนะเจ้าคุณ ขอโทษนะ คนที่หัวล้านอย่างเจ้าคุณนี่ล้วนแต่เป็นคนใหญ่โตมีอำนาจวาสนาทั้งนั้น เจ้าคุณนะใครเห็นก็ต้องเดาได้ว่าเป็นขุนนางผู้ใหญ่ เป็นเศรษฐีมั่งมีทรัพย์ ฉันเสียอีกมีผมตกคำบุคลิกของฉันยังสู้เจ้าคุณไม่ได้ เตรียมตัวออกเดินทางกันเสียที เรายังจะต้องทรมานตัวและใช้เวลาอีกหลายวันกว่าจะขึ้นไปถึงยอดเอเวอเรสต์"

เสียดใจกับนิกรกรีกครั้นรุ่งเรืองผิดปกติ สองสหายลุกขึ้นอย่างกระฉับกระเฉง ทุกคนต่างเตรียมตัวออกเดินทางแต่ไม่รีบร้อนอะไรนัก เมื่อได้รำลึบทานโยควิบูลย์โยคีแล้ว คณะใต้เขาบรรดาศักดิ์ก็อำลาขยับและพวกเขาบ้านทวารตลอดจนเทนสิงห์ หลังจากนั้นเจ้าหนุ่มการิมก็ได้รับคำสั่งให้นำทางต่อไป ขบวนนักใต้เขาเคลื่อนที่ออกจากหมู่บ้านทวารแล้ว บรรดาชาวบ้านต่างโห่ร้องโบกมือให้ คณะพรรคสี่สหายโบกมือตอบ นักใต้เขาสูงขึ้นไปจากพื้นดินตามลำดับ บนเขาหิมาลัยคือป่านั้นเอง บางแห่งเป็นป่าโปร่งและที่ราบสูง บางแห่งก็เป็นป่าทึบหรือป่าดงดิบ สัตว์ป่ามีชุกชุมนานาชนิด ความใหญ่โตมหิพารของขุนเขาเหล่านี้เหลือจะประมาณได้อากาศชุ่มชื้นและหนาวเย็น ความกว้างใหญ่ไพศาลทำให้ไม่รู้สึกรู้ว่า อยู่บนเขาแต่ทิวทัศน์ของกาดะมันนครหลวงของเนปาลมองแลเห็นเล็กลงตามลำดับ คณะใต้เขาได้พบโยคีอีกหลายองค์ นั่งจำศีลภาวนาอยู่ในที่สงบเงียบ นักพรตเหล่านี้ได้สละแล้วซึ่งกิเลสทั้งปวง จำศีลภาวนาจนกระทั่งได้รับความสุขอันแท้จริงแห่งจิตใจ ธรรมชาติป่าดงพงไพรบนเขาหิมาลัยสวยงามมาก บางแห่งก็เป็นโกรกชะงอกเงื่อม บางตอนก็เป็นหุบเป็นลำธารลำห้วย ดอกไม้ป่าหลากสีบานสะพรั่ง นกเล็ก ๆ ส่งเสียงร้องอยู่ตามต้นไม้ ยิ่งสูงขึ้นไปความสงบเงียบวังเวงก็มากขึ้น นาน ๆ ก็ได้ยินเสียงช้างหรือเสือร้องกระหึ่มมาแต่ไกล พรานการิมผู้นำทางเดินนำหน้าเขาคนเดียวที่ไม่มีเครื่องหลังรุงรัง เขาสะพายปืนเล็กยาวหนึ่งกระบอกซึ่งเป็นปืนของพล เขาแต่งกายแบบชาวพื้นเมืองมีมัดพดเล่มใหญ่เหน็บไว้ที่เอวเป็นอาวุธคู่มือของเขา หมู่เนปาลผู้นี้มีความเชี่ยวชาญในการเดินป่ามาก นัยน์ตาและจมูกไวมากเขาสามารถได้กลิ่นสัตว์ป่าในระยะหนึ่งร้อยเมตร และได้กลิ่นน้ำในระยะสองร้อยห้าสิบลเมตร เขาอาจจะบอกได้ว่าบริเวณขุนเขาตอนใดสัตว์ป่าชนิดใดชุกชุม และเพียงแต่เห็นรอยเท้าสัตว์เขาก็รู้ทันทีว่าเป็นรอยสัตว์อะไร การิมเป็นทั้งพรานไพรและนักใต้เขา เจ้าหนุ่มเนปาลผู้นี้ค่อนข้างคุยโม้ก็จริง แต่มีความสามารถพอตัวทีเดียวช่างพูดช่างคุยตลอดเวลา บางทีไม่มีใครฟังเขาก็พูดเรื่อยเรื่อยเป็นน้ำท่วมทุ่ง บางทีก็ร้องเพลงร้อค แอนด์ รอล ทำให้บรรยากาศครึกครื้นรุ่งเรืองตลอดเวลา

สูงขึ้นไปและสูงขึ้นไปจากระดับพื้นดินตามลำดับคณะใต้เขาหยุดพักรับประทานอาหารกลางวันริมลำธารสายหนึ่ง ในราว ๑๓.๐๐ น. ก็ออกเดินทางต่อไป ทุกคนแลเห็นหมู่บ้านทวาราริบ ๆ อยู่เบื้องล่างคล้ายกับตุ๊กตา

บริเวณป่าตอนนี้เป็นป่าโปร่ง ซึ่งบางแห่งเป็นกอหญ้าเล็ก ๆ เมื่อผ่านลำห้วยแห่งหนึ่งการิมก็ใช้มีดสั้นของเขา ซึ่งยาวขนาดดาบปลายปืนทหารและหน้ากว้างประมาณ ๒ นิ้ว ตัดกิ่งไม้ขนาดเขื่องยาวประมาณหนึ่งเมตรได้หนึ่งท่อน

แล้วเขาก็เดินย้อนกลับมาหาคณะพรรคสี่สหายกับท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ องค์ชานุกานและเจ้าแห้ว

"ระวังตัวหน่อยนะครับพวกเรา" เจ้าหนุ่มเนปาลพูดอย่างเป็นการเป็นการ
"ขณะนี้เรากำลังเข้ามาอยู่ในถิ่นที่อยู่ของงูจงอางแล้ว"

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ชักใจไม่ดี

"จงอาง..." แล้วท่านก็หันมามองดูเสียดใจ "งูจงอางกัดคนตายไม่ใช่หรือ แกเคยเห็นไหมวะ"

อาเสียดใจหน้า

"เคยเห็นครับ ที่สวนหลังบ้านเรา ผมตีตายหลายตัวแล้ว"

พลหัวเราะหึ ๆ

"งูจงอางรูปร่างมันเป็นยังไงวะอ้ายเสียด"

กิมหงวนหันมาทางนายพัชรภรณ์

"ตัวอย่างประมาณสามฟุต สีเขียว ๆ ท้องขาว ๆ ชอบกินเขียวคางที่กินกระจอก"

นิกรยกมือเขกบาลเสียดังโป๊ก

"นั่นมันงูเขียว จงอาน่ะตัวเกือบเท่าหน้าแข้งเราและยาวเกือบสี่เมตร"

"งั้นอะไร" กิมหงวนอุทาน "กัศตายไหม"

"ตายแห้งเลย เป็นงูที่ดุร้ายและมีพิษมากที่สุด ฝรั่งเศสเรียกว่า คิง คอบร้า อันแน่...รู้ภาษาฝรั่งเศสด้วย"

ดร. ดิเรกดูท่อนไม้ในมือของคาริมแล้วกล่าวถาม

"แกตัดไม้ท่อนนี้มาเพื่อจะสู้กับงูจางยังงั้นหรือ?"

"ถูกแล้วครับ"

นายแพทย์หนุ่มยิ้มเล็กน้อย

"โยนทิ้งไปเถอะ ใส่มันด้วยปืนลูกซองดีกว่า คุณเดี๋ยวเท่านั้นก็เสร็จเรา"

คาริมลืมตาโพลง

"อย่าเขี้ยวนะครับคุณ ยิงงูไม่ใช่ยิงได้ง่าย ๆ ถ้ายิงผิดมันจะไล่กัดคุณหอบและฉกคุณหอบตายทันที ถ้าเจอมันใครอย่ายิงนะครับ ให้ผมสู้กับมันเองผมเคยสู้กับงูจางมามากต่อมากแล้ว ใช้ไม้ท่อนเล็ก ๆ ขนาดนี้แหละครับ"

ทันใดนั้นเองเจ้าแห้วก็ร้องขึ้นสุดเสียง

"ว้าย...รับประทานงูครับ"

ทุกคนสะดุ้งเฮือกไปตามกัน

ต่างหันไปมองดูเจ้าแห้วแล้วก็มองตามสายตาเจ้าแห้ว

งูจางตัวหนึ่งชูคอแผ่แม่เบี้ยหรืออยู่เหนือพุ่มไม้ ห่างจากคณະนั้กไต่เขาราวสี่สิบเมตรเป็นอย่างมาก มันกำลังจ้องมองคณั้กไต่เขาเพื่อหาทางเข้าโจมตีตามสัญชาตญาณอันดุร้ายของมัน

ท่านมหาราชาลดปืนเล็กยาว ออกมาจากพระอังสะเตรียมจะสังหารพญางูที่มีพิษร้ายแรง

คาริมปราดเข้ามาทูลห้ามท่านมหาราชาทันที

"อย่า-ฝ่าบาท กระหม่อมแสดงเอง"

"มันจะขบคบาลแกตาย" รับสั่งเสียงหนัก ๆ

"ไม่เป็นไรมิได้กระหม่อม" ทูลจบคาริมก็ขยับไม้ที่ถืออยู่ในมือขวาของเขา แล้วค่อย ๆ

เดินเข้าไปหาราชงูเห่าอย่างทรนง มีหน้าซำยังผิวปากเพลงชาโยนาระเสียดด้วย"

ทุกคนยืนนิ่งเฉยจ้องตาเขม็งมองงูจางและพรวนภูเขา จงอางช่วยศิระและลำตัวไปมา ทำท่าจะพุ่งตัวเข้าเล่นงานนายพรวนซึกุย คาริมไม่ได้แสดงท่าทีหวาดหวั่นเลย เจ้าคณั้กไต่เขา ๕ ซักเป็นห่วงก็ร้องบอก

"เฮ้ย ระวังไว้ คอยหลบฉากให้ดี"

คาริมหันมายิ้มให้คณั้กไต่เขา

เจ้าหนุ่มเนปาลค่อย ๆ

เลื่อนตัวเข้าไปหยุดยืนห่างจากพญางูราวหกเมตร และแล้วด้วยความรวดเร็วราวกับแสงฟ้าแลบเจ้าหนุ่มเนปาลก็เหวี่ยงไม้ท่อนนั้นไปจามือของเขาทันที ศิลปะของการขว้างไม้ท่อนอันเกิดจากความชำนาญทำให้ไม้ท่อนนั้น

หมุนตัวเหมือนกังหันต้องลมและตรงเข้าไปหาพญางูท่ามกลางความตื่นตะลึงของคณั้กไต่เขาทั้งหลายที่กำลัง

จ้องตาเขม็งมองงูไม้ท่อนนั้นถูกคองงูจางอย่างจัง พญางูลดตัวลงจากท่าแผ่แม่เบี้ยคืนทรนทรายพลิกตัวไปมา

แสดงความเจ็บปวดรวดร้าวแสนสาหัส

เพียงครู่เดียวจงอาจใหญ่ตัวนั้นก็สงบเงียบ

ที่คอของมันมีเลือดไหลรินออกมา

การิมผิวปากหือ หมุนตัวกลับเดินเข้ามาหาคณะพรรคสี่สหาย แล้วกล่าวอย่างภาคภูมิใจว่า

"เป็นยังไงครับวิธีปราบจงอาจของผมแน้ใหม่ครับ"

พลพยักหน้าและยิ้มให้พรานภูษา ซึ่งอยู่ข้างจะคุยไม้ชักหน้อย

"วิเศษมากการิม ก็นึกไม่ถึงจริง ๆ ว่าแกจะมีวันสังหารจงอาจได้ง่ายดายเช่นนี้

แกลใช้เวลาฝึกหัดขว้างไม้มานานใหม่"

การิมยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

"ผมคือสัพพัญญูครับคุณ ผมอยู่ข้างจะเฉลียวฉลาดสักหน้อย จะหัดอะไรเดี๋ยวก็น่าเป็นครับ บางทีไม่ต้องหัดเรียกว่ารู้เอง"

"อูย" เสียงหวนร้องขึ้นดัง ๆ "มากไปแล้วไว้นายปลากการิม

การิมหัวเราะ

"การิมครับ ไม่ใช่ปลากการิม" พูดยพรานจี๋คุยก็ดึงมีดสั้น นออกมาจากปลอกของมันแล้วชูอวดนักใต้เขา "ความจริงผมจะสังหารจงอาจด้วยมีดพกของผมเล่มนี้ก็ได้ครับ ผมไม่อยากจะคุยอวดเลยที่ว่าผมเป็นนักขว้างมีดที่แม่นยำที่สุดในอินเดียนและเนปาล โดยเฉพาะการขว้างมีดของผมมีศิลปะด้วย ผมขว้างไปแล้วผิดที่หมายมีดจะกลับมาหาผมเอง"

ซานุกข่านทรงพระสรวลก้าก

"ฉันคิดว่าแกคุยไม้มากเกินไปเสียแล้ว เอาแต่พ้อหอมปากหอมคอเถอะวะการิม"

พรานภูษาลืมตาโพล่งมองดูท่านมหाराชาอย่างเคื่อง ๆ

"กระหม่อมพุดจริง ๆ ไม่ใช่ไม้ กระหม่อมแสดงให้ดูก็ได้" ครั้นแล้วพรานการิมก็เหวี่ยงมีดไปข้างหน้าเต็มแรง

มีดพกเล่มนั้นลอยละลิวหมุนคว้างตรงไปยังต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง แล้วค่อย ๆ เลี้ยวเป็นวงกว้างย้อนกลับมาหา การิมอย่างน่าประหลาดอัศจรรย์ใจยิ่ง แล้วหล่นลงแทบเท้าของนายพรานจี๋ไม้แต่มีความสามารถทำได้จริง เหมือนอย่างพุด

คณะนักใต้เขาบรรดาศักดิ์ต่างตบมือเกรียวกราวเข้าแห้วศรัทธาแก่กล้าถึงกับยกมือใส่ปากเป่าเปี้ยว พลยกเท้าขว้างหลังเจ้าแห้วโครม

"นี่แนะ มากไปหน้อยอ้ายแห้ว"

เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครื้นเครง นิกเรแลเห็นการิมก้มลงหยิบมีดสั้นขึ้นมามีดสั้นก็เดินเข้าไปหาแล้วแบมือขอมีดสั้นเล่นนั้น

"ขอขมหน้อยการิม การแสดงของแกไม่ใช่ของยากเย็นอะไรเลยกันแสดงให้ดูก็ได้"

พรานภูษาขมวดคิ้วข่มมองดูนายจอมทะเล้นอย่างดูหมิ่น

"หมายความว่า คุณจะขว้างมีดเล่มนี้ให้ย้อนกลับมาหาคุณยังงั้นหรือครับ"

"เออ" นิกเรพุดเสียงหนัก ๆ "คนอย่างกันนะหนึ่งไม่มีสองเหมือนกันเว้ย มา-กันจะแสดงให้แกดูเป็นขวัญตา แล้วแกจะได้รู้ว่าการขว้างมีดของแกนั้นยังอ่อนหัดนัก"

เสียงหวนทูลท่านมหาราชเบา ๆ

"กระหม่อมคิดว่าเราขึ้นไปพักบนยอดเอเวอร์เรสต์ดีหรือฝ่าบาท"

ซานุกษานทำพระศอ่ย่น

"อีกห้าวันเป็นอย่างน้อย กว่าเราจะขึ้นไปถึงยอดเอเวอร์เรสต์ และอย่างน้อยเราจะใช้เวลาสองวันเต็ม ๆ

ปีนจาก โคนเอเวอร์เรสต์

ยอดทางซ้ายมือของเราคือยอดกันชิงจังก้าซึ่งมีความสูงเป็นที่สองรองจากยอดเอเวอร์เรสต์"

กิมหวนทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้

"เราจะต้องขึ้นเขาอีกห้าวัน..."

"ถูกแล้ว ห้าวันนะหมายถึงว่าเราไปถึงส่วนฐานของยอดเอเวอร์เรสต์"

การิมพุดเสริมขึ้นด้วยเสียงหัวเราะ

"ยอดเอเวอร์เรสต์นั้นสูงเกือบสามหมื่นฟุตนะครับอาเลี่ย ไม่ใช่สูงขนาดยอดภูเขาทองที่อาเลี่ยเล่าให้ฟัง เราจะต้องเผชิญกับภัยธรรมชาติและอันตรายอื่น ๆ อีกมากมายนักกว่าจะขึ้นถึงยอด"

กิมหวนหน้าเบ้หันมาทางนายจอมทะเล้น

"กลับลงไปรอคอยที่หมู่บ้านทวาราดิโหมวะ หรือมายก็ลงไปจ้างคนเขาหามขึ้นไปยอดเขา ให้เขาเอาไม้ไผ่ผูกติดกับแก้อี้แล้วเรานั่งบนแก้อี้คนละตัวเราจะไต่ไม่เหนื่อยได้ชมนกชมไม้อย่างสบาย"

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ หัวเราะหึ ๆ

"ถ้าแกทำอย่างนี้กะก้อ ผู้ที่จะไต่ชื่อเสียงก็คงเป็นคนที่หามแก้อี้แกสองคนนั่นเอง"

นิกรนึ่งคิดสักครู่

"จริงครับ" แล้วก็หันมาพูดกับอาเลี่ย "ไหน ๆ เราก็ไต่เป็นนักไต่ภูเขาแล้ว พยายามขึ้นไปให้ถึง ยอดเอเวอร์เรสต์เถอะวะ เราจะได้เป็นคนมีชื่อเสียงกันเสียที โลกจะรู้ว่าไม่เพียงแต่ชาวอังกฤษและยุโรปเท่านั้น ที่ไต่เขาเก่ง คนไทยเราก็แน่นเหมือนกัน อย่างน้อยที่สุดก็ขึ้นยอดเอเวอร์เรสต์ได้สำเร็จเป็นรายที่สอง"

กิมหวนพยักหน้าหงิก ๆ

"เอา-บากหน้ามาแล้วนี่หว่า เฮ้อ-นอนอยู่บ้านสบาย ๆ ไม่ชอบ หาเรื่องมาทรมานกาย เอ๊ะ- นั่นนกะอะไรวะ อ้ายแห้ว"

เจ้าแห้วมองตามสายตาอาเลี่ยแล้วอมยิ้ม

"รับประทานบอกชื่อไม่ได้ครับ เดี่ยวผมถูกเตะ"

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ทำปากจู๋ ท่านมองเห็นนกตะกรุมใหญ่ตัวนั้นแล้ว ท่านชำเลืองมองดูเจ้าแห้ว แล้วพูดขึ้นเปรย ๆ ว่า

"อยากจับตัวก็ลองพูดพล่อย ๆ ซี้"

ทุกคนเว้นแต่เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ต่างยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ไปตามกัน เจ้าคุณเกลียดนกตะกรุมอย่างที่สุด ท่านปลดปืนเล็กยาวลงมาจากบ่าแล้วยกขึ้นประทับเล็งศูนย์ปืนไปที่นกตะกรุมตัวนั้น ซึ่งเกาะอยู่บนกิ่งไม้ใหญ่ เมื่อเล็งเป้าหมายได้เหมาะเจาะท่านเจ้าคุณก็กระดิกนิ้วเหนียวไถยงทันที

"ปัง"

"มึงว่ายังไงนะอ้ายเห้ว"

เจ้าเห้วใจหายวาบรีบประนมมือแต่

"รับประทานผมเปล่าครับ ที่พูดไม่ได้เกี่ยวกับใต้เท้า"

"แล้วเสือกพูดคำว่าล้านทำไม"

เจ้าเห้วทำหน้าคริ่งยิ้มคริ่งเหย

"รับประทานสงวนลิขสิทธิ์ด้วยหรือครับ"

พลกับริ. ดิเรกต่างหัวเราะขึ้นพร้อม ๆ กัน เจ้าคุณปัจฉินึก ๆ เอื่อมมือแตะด้ามปืนพกในซองปืน เจ้าเห้วอกสั้นขวัญแขวน ท่านมหาราชาทรงจับข้อมือพระสหายของพระองค์ไว้

"อย่าไปทำมันเลยเจ้าคุณ มันไม่มีเจตนาว่าเจ้าคุณหรอก บังเอิญจำเป็นต้องพูดถึงคำว่าล้านซึ่งหลีกเลี่ยงไม่ได้ทีหลังเจ้าคุณทำเฉย ๆ เสียดีกว่า ถ้าใครพูดอะไรเกี่ยวกับศึระของเจ้าคุณเป็นต้นว่า ล้าน เลี่ยน เตียน โลง ลูกมะอึ๊ก นกตระกรุมอะไรเหล่านี้ เจ้าคุณต้องสังเกตดูว่าที่พูดมีเจตนาหรือเปล่า เมื่อไม่มีเจตนาแล้วก็แล้วไป"

ทันใดนั้นเองทุกคนก็ได้ยินเสียงซ้างป่าหลายตัวร้องแปร่แปร้นขึ้นดังมาตามลม นิกกรำหน้าเลิกลัก แล้วร้องตะโกนสุดเสียง

"ซ้างโวย"

เท่านั้นเองทุกคนก็วิ่งหนีอย่างไม่คิดชีวิต

ต่างขิ้นมารวมกลุ่มอยู่บนชะง่อนผาแห่งหนึ่งและเตรียมปืนเล็กยาว เล็งต่อสู้หรือสังหารซ้างป่า ดร. ดิเรกยิ้มให้นิกกรแล้วพูดเสียงสั้น

"แกเห็นมัน โผล่ออกมาจากพุ่มไม้หรืออย่างไร"

นิกกรันศึระ

"เปล่า ไม่เห็นหรอก"

ทุกคนสะดุ้งเฮือกพร้อม ๆ กัน พลเห็ดตะโรนิกกรทันที

"แล้วเสือกแหกปากร้องว่า "ซ้างโวย" ทำไม ทำพวกเราวิ่งซี้โครงบานไปตามกัน"

นิกกรหัวเราะงอไปงอมา

"กันได้ยินเสียงซ้างกันร้องบอกพวกเรา ไม่ใช่ว่ากันเห็นซ้าง ฟังไม่ได้ศัพท์แล้วจับเอามากระเดียด ก็เป็นอย่างนี้แหละ" พูดจบนิกกรก็หัวเราะงอหายแทบจะขาดใจตาย นายจอมทะเล้นลงลูกคอเอ็ก ๆ แต่แล้วเขาก็ อ้าปากค้างเพราะเขาตะไกรครากหุบปากไม่ลง นิกกรรีบเข้ามาหา ดร. ดิเรกนุ้ยบับบอกให้รู้ว่า เขาอ้าปากกว้างเกินไป เขาตะไกรครากหุบปากไม่ได้

นายแพทย์หนุ่มทำเป็นทองไม่รู้ร้อน มองดูนายจอมทะเล้นอย่างขบขัน นิกกรำคาญเต็มทนก็พูดอ้อแอ้ ขอให้ดร. ดิเรกช่วยเขา

"อ้อ...อ้วยอ้วย...อ้ายเห้ว...อุอากไอ้อ้าย อิว...อ้ายอ่า...อ้วยอ้วยอี.....อีอี"

คราวนี้ทุกคนหัวเราะกันจนท้องคัดท้องแข็ง ดร. ดิเรกล่อเสียน้ำหูน้ำตาไหล เขาแกล้งทรมาณนิกกร ไม่ยอมให้ความช่วยเหลือ

"อ้าปากอยู่อย่างนี้แหละดี แล้วจะได้กินน้อยและพูดน้อยลงบ้าง"

นิกกรมองดูดร. ดิเรกอย่างเดือดดาล

"อู้อ้าย! ไอ้อะฮัวมานนี่ไอ้อัย ฮัวฮัย หมอฮีบฮ้าย"

นายแพทย์หนุ่มสะอื้นเสือก

"อยากค่าเลยไม่ช่วยเลย ฮ้ายปากอยู่อย่างนี้เถอะ อย่างฮ้ายเฮ้นวันนี้แกก็ตาย"

นิกรถามสวนคว้นทันที

"อ้า! ไอ้อึงฮ้าย"

"ก็ลมเข้าห้องมาก ๆ แกจะอยู่ได้อย่างไรละ"

นิกรหัวเราะทั้ง ๆ ที่หุบปากไม่ลง

"อมฮ้ายห้องฮ้ายไม่เป็นไอมีทางระบายออกฮ้าย"

ดร. ดิเรกสันศิริชะฮ้าย ๆ เขายกมือทั้งสองจับหน้านิกร เอียงคอมองทางโน้นทางนี้แล้วปล่อยหมดฮุกฮวา
กระแทกขากรรไกรข้างซ้ายของนิกรดังกร๊อบ นายจอมทะเล้นชวอนเซล์มลงนั่งพับเพียบเรียบร้อย
ขาตะไกรของเขาหุบลงได้แล้วด้วยวิธีแก้ไขแบบแหวกแนวของนายแพทย์หนุ่ม

นายจอมทะเล้นยกมือคลำขาตะไกรของเขาแล้วลุกขึ้นอย่างงง ๆ เดินสะลึมสะลือเข้ามาขอสัมผัสมือกับ
นายแพทย์หนุ่ม

"ขอบใจมากหมอ" นิกรขบกรามพูด "วิธีรักษาตะไกรค้ำของแกวิเศษมาก ฮัมประเดี้ยวพ้อยิ่งทั้ง
เสี้ยที่นี่เลย"

คณะนักไตเขาต่างหัวเราะขึ้นพร้อม ๆ กัน การรียนำทางต่อไป คราวนี้นักไตเขาทุก
คนได้มาถึงบริเวณที่ราบแห่งหนึ่ง ซึ่งมีอาณาเขตกว้างขวางกว่าสนามหลวงสองสามเท่า
ที่ราบสูงนี้เป็นต้นหญ้าเต็มไปด้วยสัตว์ป่านานาชนิด เลี้ยวขวากล่าวเปรย ๆ ขึ้นว่า

"น่าแปลกใจมาก ฟองสัตว์ป่าไม่น่าจะมาอยู่บนเขาเลย"

ซานุก่านทรงยิ้มให้อาเสี้ยแล้วรับสั่งว่า

"เพราะหิมาลัยใหญ่โตเหมือนกับพื้นโลกนั่นเอง บนภูเขาสูงนี่ก็คือป่าไม้
ที่ไหนดมีน้ำและอาหารสัตว์ป่าก็อยู่ที่นั่น"

การิมพูดเสริมขึ้น

"แต่เมื่อเราขึ้นไปสูงถึงหนึ่งพันห้าร้อยเมตร หรือในราวหนึ่งไมล์ เราจะได้พบสัตว์ใหญ่ ๆ เช่น เสือ
ช้าง แรดหรือวัวกระทิงอีกเลย เราจะพบแต่พวกลิงค่างหมีหมูกระต่ายป่า และอีเก้งเท่านั้น
ส่วนกวางก็เป็นกวางชนิดเล็ก เลียงผา ซึ่งเป็นสัตว์ที่ชอบอยู่บนภูเขาก็ดำไม่ได้ในระยะหนึ่งไมล์ขึ้นไปแล้ว"

"แล้วเสี้ยล่ะ" นิกรถามอย่างห้วน ๆ

"เสี้ยหรือครับ

มีครับ

โดยมากเป็นเสี้ยดาวหรือเสี้ยดำ

ส่วนเสี้ยลายพาดกลอนจะหากินในระยะสูงห้าร้อยเมตรลงมา

แต่ว่าถึงสูงเท่าใด

ก็มีปลาตามลำห้วยตลอดจนเต่าหรือตะพาบน้ำ"

อาเสี้ยยิ้มเล็กน้อย

"บนเขานี้มีเต่าด้วยหรือ"

"มีครับ"

"แล้วชี้เต่าล่ะ" เสี้ยหงวนถามต่อไป

พรานภูเขาคอบพลางหัวเราะพลาง

"จี้เต่าไม่มีครับ ตามวิชาสัตวศาสตร์ที่ผมเรียนมาปรากฏว่าเต่าเป็นสัตว์ประหลาดชอบขี่ตามได้จักแร้คน ผู้หญิงบางคนทั้งชายทั้งสาวแต่จักกระแฉี่ของหล่อนกลายเป็นส้วมของเต่าก็มี เมียผมยังจี้ อยู่ห่างจากผมตั้งห้าหกเส้นยังได้กลิ่นหล่อน"

เสียงหัวเราะดังขึ้นพร้อม ๆ กัน

"แนะนำให้หล่อนอาบน้ำเสียบ้างซี" พลพุดพลางหัวเราะพลาง

การิมสันศิริชะช้า ๆ

"ปีหนึ่งอาบน้ำหน้าเดียวครับ และต้องไปอาบที่แม่น้ำคงคา ในกรุงพาราณสี คนที่อยู่ได้นำจามสนั่นหวั่นไหวไปตามกัน"

ทันใดนั้นเองเสือดำนัวหนึ่งได้แผ่นแผ่นออกมาจากพุ่มไม้ใบบัง บรรดานักไต่เขาถูกจู่โจมในระยะใกล้ชิดเช่นนี้ก็ยืนตะลึงไปตามกัน แม้กระทั่งพลซึ่งมีขวัญและกำลังใจดีกว่า เพื่อนก็พลอยยืนจ้งจ้งไปด้วย

เจ้าดำปลอดแยกเขี้ยวรามลั่น วิ่งเข้าหาคณะพรรคสี่สหายอย่างรวดเร็ว เจ้าแห้วตกใจ ถึงกับเป็นลมล้มลงสิ้นสติ พรานภูเขากะซากมีดพกออกจากฝักและขว้างไปยังร่างเสือดำนัวขนาดห้าศอกอย่างรวดเร็ว

"ฉีก"

มีดพกคู่มือของการิมปักเข้าไปในนัยน์ตาข้างขวาของเสือดำนัวมีด

เสือดำนัวหูดชะงักกระโดดตัวลอยร้องคำรามลั่นป่า

การิมแลเห็นพลคิงปืนพกในซองออกมาก็ยิงเสือดำนัวก็คว้าข้อมือนายพัชราภรณ์ไว้

"ไม่ต้องยิงครับ เสียดูปืนเปล่า ๆ ผมรับรองว่ามันสิ้นฤทธิ์แล้ว"

คณะนักไต่เขาต่างพากันมองดูเสือดำนัวนั้น มันดิ้นรนและร้องคำรามน่ากลัว แต่แล้วเพียงครู่เดียวมันก็ซุกหัวเข้าไปในพุ่มไม้และนอนตะแคงนิ่งเฉยไม่กระดุกกระดิก

เจ้าแห้วลืมหันตามองดูพอเห็นเสือดายนแล้วก็รีบลุกขึ้น

การิมกล่าวกับคณะพรรคสี่สหาย

"มันตายแล้วครับ" พุดจบเขาก็เดินเข้าไปที่ศพเสือดำนัวแล้วก็มลงจับหางลากตัวมันออกมาจากพุ่มไม้ แล้วกระซากมีดพกของเขาออกจากรันนัยน์ตาเสือดำนัว การิมใช้ใบไม้แห้งและต้นหญ้าเช็ดเลือดที่ติดมีดของเขา

แล้วเก็บใส่ปลอกของมันเป็นเดิม

หมุนตัวกลับเดินเข้ามาหาคณะพรรคสี่สหาย

ท่านมหาธรรมาจารย์รับสั่งกับเจ้าคุณปัจจนึก ๆ ว่า

"ฉันคิดว่าไม่มีใครอีกแล้วที่จะขว้างมีดได้แม่นยำเช่นนี้ ถ้าไม่ได้การิมพวกเราก็คง คนหนึ่งก็คงจะถูกเสือดำนัวเอาไปกิน"

"เป็นความจริงกระหม่อม"

เสียดังหวนเสริมขึ้นเบา ๆ

"กระหม่อมบางเต็มทน"

ท่านเจ้าคุณหันขวับมาทางกิมหงวน

ผมจ้องตากับเสื้อเกือบสามชั่วโมงจนปวดลูกนัยน์ตา

พอผมรู้สึกตัวว่าผมจะต้องกระพริบตาผมก็ต้องวิ่งหนีเพราะกลัวเสื้อจะตกลงหน้าหัวผมตอบกระพริบตา"

ใครคนหนึ่งถือโอกาสเหวี่ยงลูกเบลูกก้นการิมดังปัง การิมเกือบจะพลั้งปากออกมาแล้ว

แต่เห็นท่าทางของซามูเอลเขามีพิรุณเขาก็ไม่กล้าคำ พลีย้มน้อยยี้มใหญ่มองดูพรานผู้นำทางด้วยความพอใจ

"แกช่วยอธิบายให้กันฟังหน่อยได้ไหมการิม ทำไมชาวอินเดียถึงนิยมไว้หนวดเครา"

การิมชี้หน้าออกขึ้นวางท่าฝั่งผายให้สมกับเป็นผู้ที่มีความรู้การิมใช้ใบไม้แห้งและ

ต้นหญ้าเช็ดเลือดที่ติดมีดของเขา

แล้วเก็บใส่ปลอกของมันตามเดิม

หมุนตัวกลับเดินเข้ามาหาคณะพรรคสี่สหาย ท่านมหาธาธาธาตั้งกับเจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ ว่า

"ฉันคิดว่าไม่มีใครอีกแล้วที่จะขวางมีดได้แม่นยำเช่นนี้

ถ้าไม่ได้การิมพวกเรากันใดคนหนึ่งก็คงจะถูกเสื้อดำคาบเอาไปกิน"

"เป็นความจริงกระหม่อม"

เสี่ยหงวนเสริมขึ้นเบา ๆ

"กระหม่อมบางเต็มทน"

ท่านเจ้าคุณหันขวับมาทางกิมหงวน

"แกว่ายังไงนะอ้ายเสี่ย"

อ้ายเสี่ยแกล้งทำหน้าตาย

"ไหนครับ ผมว่าการิมขอดคนครับ"

"แกไม่ได้พูดขงนี้หว่า อาได้ยื่นแกพูดว่ากระหม่อมบางเต็มทน"

กิมหงวนแกล้งทำเป็นโมโห

"ปู่โธ-ผมรู้อยู่แล้วว่าท่านอากระหม่อมบางแล้วผมจะพูดหาหอกอะไรกันครับ

เดี๋ยวนี้ผมเป็นผู้หลักผู้ใหญ่แล้วเลิกล้อคุณอามานานแล้ว

เมื่อคืนนี้ผ่านดงมะอึกตั้งเยอะเยอะ

ลูกกำลังสนุกแดงแจ๋เต็มต้นผมยังไม่ปริปากพูด"

เจ้าคุณโบทมือ

"เออละ พอแล้ว ประเดี๋ยวจะเกิดการยิงทิงกันขึ้นบนภูเขาหิมาลัย"

ดร. ดิเรกเดินเข้ามาหยุดยื่นเผชิญหน้ากับการิมนายพรานผู้ได้เขาด้วยความเลื่อมใส

"ทำไมแกขวางมีดได้แม่นยำเช่นนี้การิม

แกหัดมาจากไหนแกทำให้กันตื่นตื่นในความสามารถของแกเป็นที่สุด"

การิมยิ้มแป้น เขาอดคุยโม้ไม่ได้ตามนิสัยสันดานของเขา

"ผมชอบเล่นมีดตั้งแต่เด็ก ๆ ครับคุณหมอ พอสี่ขวบก็ซ้อมขวางมีดเล่นทุกวัน จนกระทั่งเติบโตเป็น

หนุ่ม ผมรับรองว่าในระยะสี่สิบเมตรผมสามารถขวางมีดตะนอยเอาขาดเลยครับ ผมใช้มีดเล่มนี้ไว้ล่าสัตว์และ

ป้องกันตัวมาหลายปีแล้ว พูดแล้วคุณหมอจะว่าผมคุย ไม่คุยหรือครับแต่ขออวดตัวนิดหน่อย ครั้งหนึ่งผมมี

เรื่องวิวาทกับเพื่อนรักของผมคนหนึ่ง อ้ายเปรตนั้นเขาจนไม่เป็นมนุษย์มะนาเชียวครับ อยู่ดี ๆ มันก็แจกหมาก

ผมเตะผมชกผมเสี่ยสะบักสะบอม ผมเห็นว่ามันเมาก็วิ่งหนี มันคว้าดาบไล่ฟันผมครับ ผมเดือดร้อนมากก็กระซอก

มีดเล่มนี้ออกหันมาขวางมันในระยะห้าสิบเมตร แต่มันเป็นเพื่อนของผม ผมจึงฆ่ามันไม่ลง ผมเพียงแต่ขวาง

มีคฤหาสน์ขนาดมหึมา ขาดกระจุยไปแถบหนึ่งทางริมฝัปกข้างซ้ายเหมือนกับเอามีดโกน โคนมันออกโดยไม่มีบาดแผลเลยแม้แต่น้อย เจ้าเพื่อนของผมตกใจหุดชะงักยกมือลูบค้ำหน้าผากคิดว่าหวาดไปแถบหนึ่งก็หายมาร้องไห้สะอึกสะอื้นตื้อกชกหัวตัวเองด้วยความเสียดายหวาดของเขาที่หลังเวลาเมาเหล้าเห็นหน้าผมเข้าหายมาเลยครับ"

คณะพรรคสี่สหาย ต่างหัวเราะหึ ๆ ไปตามกัน ดร. ดิเรกกล่าวกับพลเบา ๆ

"นี่แหละลอร์ด ริบเล่ย์ คนใหม่ละ"

นิกรมองดูพยานภูเขาย่างขบขัน แล้วยกมือตบปากการิมอย่างสนิทสนม

"แกเป็นคนคุยสนุกดีวะ แต่ว่าเรื่องที่แกพูดหรือเล่าให้ฟังนั้นสงสัยเหลือเกินว่ามันเป็นเรื่องจริงที่แฝงไว้ซึ่งความเท็จ"

การิมยอมรับว่าเป็นจริง

"ครับ ก็ต้องมีความเท็จแฝงอยู่บ้างในราวหกเจ็ดสิบลีเปอร์เซ็นต์ ศิลปะของการค้ำยั้นถ้าจะให้มิรซชาติก็ต้องปนความเท็จเข้าไป เป็นต้นว่าผมเห็นเสือตัวหนึ่งในระยะห่างห้าสิบลีเมตรแล้วผมก็ไล่ตีหินหมาโกยอ้าว เมื่อผมเล่าเรื่องเสือให้เพื่อนฟังผมก็ต้องฝอยว่า ผมได้เผชิญกับเจ้าลายพาดกลอนในระยะห่างจากกันราวห้าเมตร ผมจ้องตากับเสือเกือบสามชั่วโมงจนปวดลูกนัยน์ตา พอผมรู้สึกตัวว่าผมจะต้องกระพริบตาผมก็ต้องวิ่งหนีเพราะกลัวเสือจะถลกหนังหัวผมตอนกระพริบตา"

ใครคนหนึ่งถือโอกาสเหยียดลูกแปดลูกก้นการิมดั่งพับ การิมเกือบจะพลั้งปากคำออกมาแล้ว แต่เห็นท่าทางของซานุกขานมิพิรุเขาก็ไม่กล้าคำ พลยิ้มน้อยยิ้มใหญ่มองดูพยานผู้นำทางด้วยความพอใจ

"แกช่วยอธิบายให้กันฟังหน่อยได้ไหมการิม ทำไมชาวอินเดียถึงนิยมไว้หนวดเครา"

การิมยืดหน้าอกขึ้นวางท่าฝั่งผายให้สมกับเป็นผู้ที่มีความรู้

เรื่องนี้อธิบายได้ง่ายเหลือเกินครับ ที่ไว้หนวดเคราก็เพื่อให้รู้ว่าเราอาจหลงจับกันเองโดยเข้าใจผิดคิดว่าฝ่ายหนึ่งเป็นผู้หญิง ผู้ชายอินเดียที่รูปหล่อสวยเหมือนผู้หญิงสวย ๆ ผิวพรรณเกลี้ยงเกลา มีมากนะครับ ประโยชน์สำคัญของหนวดเคราก็คือช่วยให้ชาวอินเดียที่ทำทุจริตผิดกฎหมายให้รอดพ้นจากคุกตะรางมาตลอด เพราะเมื่อมีการจับตัวขึ้นเข้าแถวให้เจ้าทุกข์ระบุผู้กระทำผิด เจ้าทุกข์มักจะปวดคบาลไม่รู้ว่าเป็นผู้แจกมัดแจกหมากแจกไม้ตีกบาลตัว มองดูคนไหนก็ล้วนแต่มีหนวดเครารุงรังเหมือนกันทั้งนั้นเลย ซึ่งผิดที่ถูกต้องให้ผู้ที่ต้องการรอดคดีอาญาไปได้ ไม่ต้องย้ายบ้านไปอยู่ในคุกตามคำพิพากษาของศาล"

ดร. ดิเรกพยักหน้ากับนายพราน

"เฮ้-เดินต่อไป พวกเราแก่คุยกันมากไปหน่อย ไปเถอะเราเพิ่มขึ้นมาสูงจากพื้นดินยังไม่ถึงพันเมตร ถ้ามีว้อไอ้อย่างนี้ไอคิดว่ากว่าจะขึ้นถึงยอดเอเวอร์เรสต์ก็พอดีผมยาวแค่ตาตุ่ม"

พรานภูเขานำทางต่อไป ถึงแม้ว่าทุกคนจะเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าในการเดินทาง แต่บรรยากาศบนเขาก็รื่นรมย์ร่มเย็นเต็มไปด้วยธรรมชาติอันสวยสดงดงามแปลกตา ผงสิงไต่ย้วยเยี้ยตามต้นไม้ นกเล็ก ๆ สีต่าง ๆ สวยงามมาก หมูผีเสื้อบินโบกโบยไปมา ดอกไม้ป่าบานสะพรั่งเมื่อแหงนขึ้นไปยังยอดดอยก็เห็นหิมะปกคลุมไปทั่ว กลุ่มหมอกสีขาวเหมือนปุยนุ่มนวล ๆ ลอยผ่านไป พราการิมชี้แจงให้ฟังว่า เมื่อขึ้นไปสูงในระยะสองหมื่นฟิตแล้ว ทุกหนทุกแห่งจะมีแต่หิมะหนาที่ปกคลุมไปทั่วทั้งธรรมชาติที่น่ากลัวคือพายุหิมะ แต่เขามีความชำนาญที่จะพานักไต่เขาหลบหลีกพายุหิมะได้

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ สนใจในเรื่องมนุษย์หิมะ

"การิมโวย ขอให้แกตอบคำถามขยโดยมีความจริงทั้งร้อยเปอร์เซ็นต์ได้ไหม"

พรานหันไปมองคุณท่านเจ้าคุณแล้วหัวเราะเบา ๆ

"ได้ครับ ถ้าจะให้ผมตอบโดยไม่มีความเท็จเคลือบแฝงก็ต้องบอกให้ผมรู้ก่อนอย่างนี้"

ท่านเจ้าคุณมองขึ้นไปบนยอดเขาอันสูงลิบ

"ถามจริง ๆ เอะวะ แกเคยขึ้นถึงยอดเอเวอร์เรสต์ตามที่แกคุยให้ฟังหรือเปล่า"

นายพรานยกนิ้วชี้มือขวาใส่ปากกัด แล้วแกวงแขนซ้ายไปมาในท่ากระดากอวย

"เฮ้ เฮ้ พวกกันอย่างเปิดอกเลยนะครับ ผมเคยขึ้นมาบนภูเขาหิมาล้านนับครั้งไม่ถ้วนแต่พอถึงถิ่นที่มีหิมะปกคลุมปมก็ล่าถอยไม่กล้าบุกขึ้นไป"

บรรดานักไต่เขาบรรดาศักดิ์ต่างพากันมองคุณหน้ากัน พลทำท่าเหมือนกับจะตะการิมให้สมรักร แต่การิมรู้ตัวเสียก่อนจึงล่าถอยไปขึ้นข้างพระองค์ซานุกข่าน ท่านมหाराชาขกพระหัตถ์เขกบาลการิมดังไปึก

"แกทำให้ฉันพลอยเสียชื่อไปด้วย แกคุยโม้อวดฉันเสียจนหลงเชื่อคิดว่าแกเคยขึ้นยอดเอเวอร์เรสต์มาแล้วจริง นั่นก็ตกลงจ้างแกเป็นผู้นำทาง แล้วฉันยังอวดพรรคพวกของฉันว่าแกเชี่ยวชาญชำระอาญในการป่นปายภูเขามาก เคยขึ้นยอดเอเวอร์เรสต์มาหลายครั้ง ที่แท้ก็เหลวทำไม่ถึงหัดโกหกกลมอย่างนี้วะ"

การิมยิ้มเหย

"ไม่ได้หัดกระหม่อม เป็นมานานแล้ว ถ้ากระหม่อมไม่ทูลโกหกฝ่าบาทก็คงไม่จ้างกระหม่อมเป็นผู้นำทาง" ทูลจบนายพรานก็ยกมือให้คณะพรรคสี่สหาย "อย่าวิตกเป็นทุกข์ไปเลยครับ ผมเป็นพรานไพรที่ชำนาญภูมิประเทศบนเขาหิมาล้นมาก ถึงแม้ว่าผมขึ้นไปไม่ถึงยอดเอเวอร์เรสต์ให้จงได้เรื่องการป่นปายผมถนัดเหมือนกันครับ ตามปรกติผมชอบปีนผาห้องแอบดูพวกผู้หญิงอาบน้ำในห้องของหล่อนทุกวัน"

เสี่ยหงวนทำปากจู๋

"มิน่าล่ะกึ่งถึงขั้นลูกนัยน์ตาแกตั้งหลายเม็ด" พูดจบเสี่ยหงวนก็ยกมือขวาขึ้นกุมด้ามปืนพกในซองปืนแล้วมาทางคณะพรรคของเขา "ยังมีมันทั้งเสี่ยเระอ อ้ายหมอนี่มันมะกอกสามตะกร้าพอ ๆ กับอ้ายกรทีเดียว"

นิกรหัวเราะ

"อย่าไปทำมันเลยวะ นึกว่าเลี้ยงไว้ดูเล่นสักคน แล้ววันนี้ก็ต้องกับวันธรรมสวนะด้วย บาปกรรมเปล่า ๆ ปล่อยให้มันนำทางเราต่อไปเถอะ มีการิมร่วมทางมาด้วยก็ครึกครื้นดีเหมือนกัน"

เสี่ยหงวนหันมาทำตาเขียวกับการิม

"เดี่ยวพ่อเก็บไว้บนภูเขานี้เลย"

การิมยกมือไหว้ปลก ๆ

"เฮ้ เฮ้ แม่ผมแก่แล้วครับ ฆ่าคนอย่างผมเหมือนกับฆ่าหมาตัวหนึ่งไม่ได้เกียรติอะไรเลย"

อาเสี่ยตลาดเว็ด

"อ้ายจอมกะล่อน ไป นำทางต่อไป"

เจ้าแห้วหัวเราะหึ ๆ

"รับประทานผมนี่อะไรไม่มีผิด สงสัยว่าเจ้าการิมไม่ใช่แขกเสียแล้วละครับ พุดไทยซัดแจ้วไม่มีผิดเพี้ยนเหมือนแขกพุดไทย"

"โอ.....อินี่จันเป็นแขกจริง ๆ นะนายจ๋า"

เจ้าแก้วหัวเราะ

"แขกก็อดีนี่ซี"

การิมพยักหน้า

"อดหนัก ๆ เข้าก็อาจจะกินได้เหมือนกัน ถ้าข้าเป็นแขกก็อดีเ็งก็ต้องเป็นแขกตามคอย"

"เออซีวะ" เจ้าแก้วเอ็ดตะโร "เดี๋ยวกี้เจอหมากน้ำฝาด ๆ เท่านั้นเอง"

การิมทำตาโตเท่าไข่ห่าน

"อ้าว มันจะมากไปละอ้ายแก้ว ข้ายอมลงหัวพวกเจ้านายเท่านั้นนะโว้ย สำหรับเ็งถ้าทำมาใหญ่กับข้า เป็นมีหวังโคนตะ"

เจ้าแก้วเดือดดาลขึ้นมาจากที่

"มึงแน่หรือการิม"

"แน่หรือ ไม่น่าก็ถอดเครื่องหลังออกซีอ้ายแก้ว"

เจ้าแก้วโกรธจนตัวสั่น

"มึงทำกูชก....."

"ชกกันทำไมวะเสียเวลาเปล่า ๆ" การิมพูดเสียงหัวเราะ "ดวลมีดสั้นกันซีวะ ไม่ถึงนาทีก็รู้ว่าใครจะอยู่ และจะไปนรก"

เจ้าแก้วอึ้งด้วยมุมปากข้างขวา

"ใครไม่จริงลูกหมาห้าร้อยชาติ มา-การิมให้มันรู้ตัวชั่วกัณฑ์เถอะวะ ว่าฝีมือดวลมีดสั้นของแกจะเหนือกว่ากัน"

ซานุกข่านขยับจะเข้าห้ามเมื่อทอดพระเนตรเห็นเจ้าแก้วถอดเครื่องหลังออก แต่เจ้าคุณปัจจนิก ๆ คว้าพระกรของท่านมหาราชาไว้

"ปล่อยมันตามเรื่องกระ-หม่อน ให้มันตายกันเสียข้างหนึ่งก็ดีเหมือนกัน อ้ายสองคนนี่ศีลปัสร์ไม่กินกันตั้งแต่ก่อนจะออกเดินทางแล้ว"

สี่สหายเดินไปนั่งพักผ่อนโคนต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง ไม่มีใครสนใจกับเจ้าแก้วและการิมเท่าใดนัก เจ้าคุณปัจจนิก ๆ กับท่านมหาราชาซานุกข่านยืนเคียงคู่กันและจับบุหรีแบ่งกันสูบคนละมวน

เจ้าแก้วโมโหจนตัวสั่นเหมือนปลาช่อนถูกทุบหัว เหวียงเครื่องหลังทิ้งเสียงดังโครม แล้วล้วงกระบี่ป้ากางเกงหยิบมีดพับสะปริงเล่มหนึ่งออกมาคิดสะปริงออก ในเวลาเดียวกันการิมกระชากมีดสั้นคู่มือของเขาออกมาถือกระชับ ความจริงควรจะเรียกว่ามีดยาวมากกว่า เพราะความยาวมันขนาดดาบปลายปืนทหาร

"อ้ายแก้ว ดับโมโหเสียก่อนแล้วค่อยดวลกัน แกอย่าลืมนะคนที่กำลังบันดาลโทสะนั้นจะหมดความยังคิด กันเตือนแก้ด้วยความหวังดีโว้ย"

เจ้าแก้วเห็นพ้องด้วยจึงพยายามหักห้ามโทสะ สีหน้าเคร่งเครียดของเจ้าแก้วค่อยนุ่มชื้นขึ้น

"มา-อ้ายการิม แกกับกันต้องตายจากกันไปข้างหนึ่ง"

การิมหัวเราะ

"ความตายเป็นเรื่องสำหรับคนอย่างอัลแลน ควอเตอร์แมนผู้มองเห็นในที่มืด ผู้มีหุทิพย์และตาทิพย์ ผู้มีอาวุธเสียดังเหมือนฟ้าร้อง คุณนี่แหละเว้ย อัลแลน ควอเตอร์แมน"

เจ้าแห้วหัวเราะ

"คนละเรื่องแล้วคาริม ใจเสือกมาเล่นเรื่องนี้"

"การิมยิ้มแค้น ๆ"

"คนละเรื่อง แต่เขาเขียนเล่มเดียวกันนี้หว่าอ้ายแห้ว กันนี่แหละเป็นผู้สืบสายโลหิตมาจากกระฆ่า ฝีมือ ขว้างมีดและดวลมีดในโลกนี้แก็กนี่น่าจะรู้ดีแล้วว่าไม่มีใครเกินหน้าพวกกระฆ่าไปได้"

เจ้าแห้วว่า "แก็จะเป็นกระฆ่า กระยิงหรือกระกระที่อะไรก็ช่างแก็เกิด กันคนไทยใจเหี้ยมหาญวะ มาเข้ามา" แล้วเจ้าแห้วก็ขยับมีดเดินเข้าไปหาเอียงคอไปมาและแลบลิ้นออกมาเล็กน้อย

การิมหัวเราะลั่น

"อะไร....." การิมพูดขานคาง "นี่ทำอะไรวะ"

"เขมส์ ดิน ชีวะ"

การิมว่า "ทำนี่ไม่ใช่ทำเขมส์ดิน เสียแล้ว มันทำหมาหอบแค้นนี้หว่า"

เจ้าแห้วทำคอร่นกระโดดเข้าจ้วงแทงการิมทันที ปลายมีดของเจ้าแห้วเฉียดร่างพรานภูเขาไปเพียงวาเดียวเท่านั้น การดวลมีดสั้นเริ่มต้นแล้ว เป็นการดวลที่อ้ออึ้งเต็มทน อย่างที่เรียกว่าถ้อยที่ถ้อยอาศัยกัน เจ้าหนุ่มเชื้อสายกระฆ่ากระโดดเข้าแทงเจ้าแห้วบ้าง ถากร่างเจ้าแห้วก็ถอยกรูด แล้วทำหมาหอบแค้นอีก

สี่สหายมองดูการดวลมีดสั้นอย่างเศร้าใจ

"ให้มันตื้นตื้นกว่านี้หน่อยซีโว้ย" กิมหงวนตะโกนขึ้นดัง ๆ "หว่าดเสียวนะหว่าดเสียวหอรอกแต่มันระคนเศร้ามากกว่าตื้นตื้น"

ทั้งสองเดินเข้าไปมา ต่างฝ่ายต่างพยักหน้าให้อีกฝ่ายหนึ่งบุกเข้ามาหาตน พยักหน้ากันจนเมื่อยหน้าก็ไม่ปรากฏว่าฝ่ายใดเข้าแทงก่อน พล พัชรภรณ์ รำคาญใจเต็มทนก็ดึงปืนพกในซองปืนข้างขวาออกมายกขึ้นเล็งยิงมีดพกคู่มือของเจ้าแห้วแล้วกระดิกนิ้วเหนียวไกทันที

"ปัง"

ใบมีดพกสะปริงของเจ้าแห้วหักสะบั้นคงเหลือแต่ด้ามเท่านั้น การดวลมีดหยุดชะงักด้วยเสียงปืนเจ้าแห้วหันมามองพลอย่างเคือง ๆ

"รับประทานเหลือแต่ด้ามอย่างนี้ ผมจะสู้การิมมัน ได้อย่างไรครับ"

พลทำตาเขียวกับเจ้าแห้ว

"ยังจะพูดดีอีกเดียวพออึ้งทิ้งเสียวหอรอก"

ดร. ดิเรก พูดเสริมขึ้นด้วยเสียงหัวเราะ

"ถ้าปากนักก็อย่าดวลกันเลยโว้ย อย่างนี้เขาเรียกว่าอวดมีดสั้นไม่ใช่ดวลมีดสั้น ต่างคนต่างซุ่มมีดหว่าเดินไปเดินมาเหมือนหนังตะลุงไม่เห็นแทงกันสักที"

เจ้าแห้วยิ้มแหย ๆ โยนด้ามมีดทิ้งไปแล้วหันไปมองคูหน้านายพรานภูเขาด้วยความอาฆาตมาดหมาย

"ฝากไว้ก่อนการิม ถ้าเราขึ้นไปถึงบนยอดเขาเอเวอเรสต์เมื่อไร แก็กับกันมาดวลมีดสั้นกันตัวต่อตัวสู้กันบนยอดเขาค่อยตื้นตื้นหน่อย นี่ถ้ากันไม่คิดว่าเป็นผู้นำทาง พวกเราละก็อ้อกันแทงแก็ตายเสียแล้ว"

คณะใต้เขบรรดาศักดิ์ ต่างถือโอกาสพักผ่อนอยู่ในบริเวณนั้น นิกรพิดันไม้กรนเสียงสนั่นหวั่นไหว ในราวครึ่งชั่วโมงคณะนักใต้เขาก็พากันออกเดินทางต่อไป

เย็นวันนั้นเองคณะนักใต้เขบรรดาศักดิ์ก็พักแรมอยู่ริมลำธารสายหนึ่งในเขตป่าโปร่งบนเขาสูงจากพื้นดินประมาณ ๑,๕๐๐ เมตร แต่เนื่องจากหมอกลงจัดจึงมองไม่เห็นภูมิประเทศเบื้องล่าง การิมว่าตอนกลางคืนอากาศหนาวจัดจนแทบจะทนไม่ได้ เขาขอร้องให้ทุกคนช่วยกันหาฟืนเตรียมตัวใช้ตลอดรุ่งเพื่อให้เกิดความอบอุ่น มิฉะนั้นอาจจะนอนหนาวตาย คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ เจ้าแก้วและท่านมหาราชานุกษาน ต่างช่วยกันหาฟืนมาเตรียมไว้ แต่เสียงหวนเมื่อยเต็มทน จึงตกลงจ้างเจ้าแก้วพันบาทให้หาฟืนแทนเขา เจ้าแก้วขอร้องให้เสียงหวนเขียนหนังสือเป็นสัญญาขี้มพันบาทแล้วก็ช่วยหาฟืนแทนอาเล็ยองค์ชานุกษานมิได้ถือพระองค์ทรงใช้ขวานทอนฟืน จากกิ่งไม้ใหญ่กิ่งหนึ่งเป็นท่อนเล็ก ๆ ทรงทำงานเข้มแข็งเหมือนกับกรรมกรคนหนึ่ง

คืนวันนั้น ทุกคนนอนหลับเหมือนตาย ต่างคนต่างอ่อนเพลียเมื่อยไปทั่วตัว จากกองไฟสามกองที่จุดไว้รอบ ๆ ช่วยให้ความอบอุ่นดีอากาศหนาวจัดจริง ๆ ตามที่การิมบอก เขาหิมาลัยยามราตรีมีความสงบเงียบ ไม่มีเสียงสัตว์ป่าร้อง ไม่มีเสียงลมพัด เสียงจ๊กจั่นไรก็ไม่มี มีแต่เสียงไฟปะทุไม้ แล้วก็เสียงกรนของคณะนักใต้ภูเขารวมแปดคนด้วยกัน นิกรนอนโง้งโคง อาเล็ยนอนหงายไขว่ห้างใช้แขนซ้ายหนุนคางหมอน เจ้าคุณปัจจนิก ๆ นอนคู้ตัวมองคูคล้าย ๆ หมุดตกน้ำตายมาหลายวัน องค์ชานุกษานบรรทมในท่าเรียบริ้อย พลกับดร. ดิเรก และเสียงหวนนอนเบียดเสียดกัน เจ้าแก้วกับการิมนอนใกล้กองไฟกองหนึ่ง เสียงกรนของคนทั้งแปดคนนี้ต่างกัน บ้างก็กรนเสียงแหลม บ้างก็เสียงกลาง บางคนก็เสียงต่ำ ฟังคูคล้าย ๆ กับดุริยางค์วงหนึ่งซึ่งกำลังบรรเลงเพลงกล่อมวนา

"ครอก...พืด.....พรีด....โครก.....พืด.....อ้อ.....แคร่.....แคร่"

แล้วก็มิเสียงเคี้ยวปากจ๊ับ ๆ เสียงพึมพำสบถสาบาน บางทีก็มีเสียงหัวเราะหึ ๆ

เสียงเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ละเมอลั่น

"อ้ายลูกเขยทรยศ เงินของข้าวางไว้บนโต๊ะสองพัน เผลอแผล็บเดียวคว้าเอาไปเสียแล้ว"

นิกรละเมอขึ้นบ้างซึ่งบังเอิญเนื้อเรื่องตรงกัน

"อ้าว- อย่าหาเรื่องผมนะสาบานได้ ผมไม่ได้ขโมยของคุณพ่อ"

เสียงหวนละเมอขึ้นบ้าง

"นวลจำ เสียชื้อยกทรงมาให้ครึ่งโหล สวมเสี่ยทีนะ อย่าปล่อยให้มันพืดไปพืดมาเลย เกะกะเหลือเกิน"

แล้วความเงียบก็ปกคลุมไปทั่ว สักครู่ ดร. ดิเรกก็ละเมอร้องเพลงชาโยนาระ

"ชาโยนาระ...เจเปนนิสคู้ดบาย..."

นิกรยกเท้าถีบหลังนายแพทย์หนุ่มเบา ๆ ดร. ดิเรกหยุดร้องเพลงทันที แล้วหัวเราะกึกกัก

"ดาลัย วันนี้หยอกไอด้วยเท้าเขียวนะ มา-ขอให้ฝรั่งชื่นใจหน่อย"

นิกรรีบพรวดพรวด ลูกขึ้นนั่งแล้งคลานเข้าไปนอนปลายเท้าเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ต่อจากนั้นความสงบเงียบก็ปกคลุมไปทั่วบริเวณขุนเขาพระสุเมรุหรือหิมาลัย

ลมพัดมาวูบหนึ่งทำให้กองไฟลุกฮือขึ้น และลูกไฟลูกหนึ่งกระเด็นไปติดผ้าห่มนวมของเสี่ยหงวน ผ้าห่มผืนนั้นเป็นผ้าห่มขนสัตว์อ่อนนุ่มและไวไฟ มันค่อย ๆ ลุกลามขึ้นและขยายอาณาเขตออกไปทุกที บริเวณที่ไฟใหม้ขึ้นตรงกับหน้าอกอาเสี่ย

กิมหงวนกำลังฝันว่าไฟไหม้พอไฟลามทะลุผ้าห่มมาถูกเสื้อของเขา อาเสี่ยก็พรวดพราดลุกขึ้นนั่งเหวี่ยงผ้าห่มทิ้งแล้วร้องเอะอะเอ็ดตะโร

"ไฟไหม้ ไฟไหม้ไว้อยู่เร็ว"

นิกรค่อย ๆ ลืมตาขึ้นมองดูเสี่ยหงวน

"ไปบอกกองดับเพลิงซีไว้อย่า แหกปากขึ้นมาได้คนกำลังนอนหลับ แล้วนิกรหลับตากรนต่อไป

เสี่ยหงวนหายจ้วเจียแล้ว เขารีบตะปบผ้าห่มดับไปไหม้มือเขาถึงกับสะดุ้งมือเรา ๆ ผ้าห่มนวมทะลุเป็นรูกว้างขนาดจานกินข้าว อาเสี่ยบ่นพึมพำเขากวาดสายตามองไปรอบ ๆ บริเวณนั้น แล้วก็รู้สึกสงบเงียบวังเวงใจอย่างชอบกล

ขณะที่กิมหงวนเอื้อมมือหยิบกระป๋องบุหรี่ขึ้นมาจุดสูบมวนหนึ่ง กิมหงวนก็ได้ยินเสียงร้องเพลงดังแว่วมาตามลม เสียงที่ร้องเป็นเสียงของผู้หญิงหวานฉ่ำราวกับเสียงของรวงทอง หล่อนกำลังครวญเพลงฮินดูอย่างไพเราะ ในจังหวะช้า ๆ

อาเสี่ยขลุ่ยความรู้สึกบอกตัวเองว่า เขาถูกปีศาจบนเขานี้เล่นงานเขาแล้ว ปกติอาเสี่ยไม่ใช่คนกลัวผีจนเกินไป แต่ความอ้างว้างใหญ่โตมหัพการของหิมาลัยประกอบทั้งป่าเขาลำเนาไพรที่แลเห็น และแสงเดือนอันสลัวลงในคืนข้างแรมแก่

กิมหงวนมองไปข้างหน้า เพื่อค้นหาเจ้าของเสียงอันไพเราะนั้น ทันใดนั้นเองอาเสี่ยก็เขินวาบไปหมดทั้งตัว เขาแลเห็นลูกไฟสีเขียววอลกลมโต ขนาดลูกมะพร้าวลูกหนึ่งค่อย ๆ ลอยออกมาจากถ้ำเบื้องหน้าของเขา แสงสว่างจ้ำจรัวกับกลางวัน ดวงไฟดวงนั้นลอยที่ตรงเข้ามาหา กิมหงวนอย่างแจ่มชัด มีเสียงแตกดังเปรี้ยะ ๆ

อาเสี่ยคลานเข้าไปหานิกรโดยเร็ว เอื้อมมือเขย่าร่างนายจอมทะเล้นเพื่อนเกลอของเขา

"กร กรไว้อยู่"

นิกรยิ้มเป็น เขากำลังฝันว่าเขากำลังพรอครักกับสาวทีนเองคนหนึ่งริมสระน้ำในเขาจินนา นิกกรับมืออาเสี่ยเบา ๆ

"หนูจ๋า ขึ้นใจเหลือเกินที่หนูหนีโรงเรียนมาหาพี่"

อาเสี่ยเม้มปากแน่น มองดูลูกไฟซึ่งลอยนิ่งเฉยอยู่เบื้องหน้าที่พักของเขาแล้วยกมือเขกศีรษะนิกรก่อนข้างแรง

"กรไว้อยู่"

"ฮือ ทำไมหนูหยาบคายพูดไว้อยู่กับพี่ล่ะ เดียวก็เผียะเข้าให้เลย"

กิมหงวนกระซอกแซกนิกรให้ลุกขึ้นนั่ง เมื่อแลเห็นนิกรยังหลับตาอยู่ ก็เอื้อมมือขวาด่างลูกนัยน์ตาข้างซ้ายของนิกรออก

"ดูโน้นอ้ายกร" อาเสี่ยพูดละล่ำละลัก

นิกรบ่นพึมพำ

"อย่าเล่นไว้อยู่ แสบดาวะ"

อาเลี่ยเง้อมือเขกบาลนายจอมทะเล้นดั่ง ปีก

"ตื่นเสี่ยทีชี เราถูกผีหลอก"

นิกรเป็นสมาชิกของบริษัทตาแหกคนหนึ่ง พอได้ยินคำว่าผีเขาก็สะดุ้งเฮือกสุดตัวแล้วล้มตาโพลง
ลูกไฟกลมโตดวงนั้นทำให้นิกรอกสันขวัญแขวน โผเข้ากอดกิมหงวนทันทีต่างคนต่างกอดกันแน่น

"ลูก-อะ....อะไร" นิกรถาม

"มะ-มะ- มะ-ไม่รู้ชี มะ-มัน-มัน-ละ-ลอยออกมาจากถ้ำนั้น"

นิกรกลืนน้ำลายเอือกสวดอิติปิโสไล่ ลูกไฟลูกนั้นลอยวนเวียนรอบ ๆ ที่พักในระยะสูงประมาณสี่
เมตรแล้วก็ลงไปในเหวลึกทางขวามือ แสงสว่างจ้าสีเขียววนลดับหายไปทันที

สองสหายต่างคลายมือที่กอดกันออก ต่างคนต่างมองหน้ากันแล้วถอนหายใจเฮือกใหญ่พร้อม ๆ กัน

"พะ-อี-เน่" นิกรพูดเกือบไม่เป็นภาษามนุษย์ "คงเป็นผีกระหัง"

อาเลี่ยกลืนน้ำลายเอือก

"แล้วมันทำอะไรเราไหม"

นิกรฝืนยิ้มปลอบใจตัวเอง

"เขาว່ามันชอบล้วงกันเรา เพื่อเอาตัวไตใส่ถุงเราออกมากิน"

กิมหงวนใจหายวาบ รีบเลื่อนมือขวาสอดเข้าไปใต้ก้นของเขาทันที

"เมื่อกี้มันได้ยินเสียงผู้หญิงสาวคนหนึ่งร้องเพลง"

นิกรขมวดคิ้วขุ่น

"จั้นเรอะ.....ทำไมไม่รู้ว่าเป็นผู้หญิงสาว"

"ปู่-โย-ยายแก่ร้องเพลงมีที่ไหนวะ คนแก่ฮอร์โมนหมดแล้วไม่รู้จ้กร้องเพลงหรืออก แม้แต่จะฟังเพลงก็
ไม่ชอบ

ทันใดนั้นเอง เสียงเพลงฮินดูก็ดังขึ้นอีก สองสหายเข้ากอดกันทันที ต่างคนต่างตัวสั่นเทิ้มเหมือนลูก
นก เสียงเพลงดังไกลเข้ามาทีละน้อย สักครู่ร่างของหญิงสาวคนหนึ่งก็ปรากฏขึ้นในท่ามกลางแสงเดือน
กิมหงวนกั้นนิกรต่างเห็นสาวน้อยคนหนึ่งแต่งกายแบบชาวฮินดู แต่ไม่มีผ้าคลุมหน้า กำลังเดินวนขนาดตรงเข้า
มายังที่พักของนักใต้เขา

"อ้อ...." นิกรรายน่าสงสาร "ไปที่ชอบ ๆ เอะแม่คุณแล้วฉันจะซื้อโลตีใส่บาตรไปให้ อู๋.....อย่า
เข้ามากลัวแล้วแม่จ๋า"

ปีศาจหญิงสาวยิ้มละไม หล่อนก้มมือเรี่ยกกิมหงวนกับนิกร

"พี่จ๋าออกมาคุยกับข้าเถิด" เสียงของหล่อนเยือกเย็นจับใจ "ออกมาซีพี่ ข้าไม่อยากเข้าไปหาพี่หรือ
ข้าเกลียดกองไฟ"

อาเลี่ยมีความกลัวจนถึงขีดสุด ก็เกิดความกล้าขึ้นมาทันที ความหวาดกลัวภูตผีปีศาจสิ้นสุดลงเพียง
เท่านี้ อาเลี่ยคลายมือที่กอดนิกรออกแล้วกล่าวกับนายจอมทะเล้นว่า

"อย่ากลัวมันอ้ายกร ผีมีแต่วิญญาณไม่มีตัวตน"

นิกรกลืนน้ำลายติด ๆ กันหลายครั้ง

"นั่นแหละมันน่าจะกลัวเสียยิ่งกว่ามีตัวตนเสียอีก อย่าอายเสียเล่นกับใครไม่เล่น เล่นกับผี" แล้วนิกรก็หลับหูหลับตาสวดมนต์เสียงลั่น "อิติปิโสภควอรหังสัมมา.... บรีอิ๋ว.....กลัวแล้วแม่คุณ"

นางปีศาจหัวเราะเสียงใส

"ผีเอ๋ย ข้าไม่ใช่ผีนางโงะอะไรหรอก ข้าเป็นมนุษย์ชาวเขาหมู่บ้านของเราอยู่ใกล้ ๆ กับที่พักของพี่ ออกมาหาข้าเถอะพี่จ๋า"

เสียงหวนขบกรมกรอด เขาระชากวาดตาขอบกระออกพับใส่กระเป๋าเสื้อ นิกรรีบจับแขนกิมหงวน ยึดไว้ทันที รู้ดีว่าถ้ากิมหงวนถอดแว่นออกเมื่อไร ก็เป็นสัญญาณแห่งความบ้าบิ่นมฤตของเข่า ซึ่งอาเสี่ยจะไม่มีความเกรงกลัวอะไรทั้งนั้น แม้กระทั่งความตาย

"อย่า- อ้ายหงวน เชื่อกันเถอะเพื่อนอย่าเอาชีวิตแกทิ้งเสียที่นี่เลย นั่งอยู่นี้แหละ ถ้าแกออกไปหามัน อย่างน้อยที่สุด แกก็ต้องจับไข้วโกธรัน"

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ละเมอขึ้นทันที

"อ้ายระยำ หัวโกธรันก็ไม่หนักบาลใคร"

นายจอมทะเล้นทำคอย่น หันไปมองคูพ่อตาของเขา

"อ้อ ละเมอยังงิหวาเข้าเรื่องเข้าราวกันพอดี ประเดี้ยวพ่อทำไฟเย็นเสียเลย"

นางปีศาจร้องเพลงอีก เสียงของมันเยือกเย็นจับใจทำให้นิกรสลับร้อนสลับหนาว แล้วก็ทำท่าขนพองสยองเกล้า

"ฮึ้ย ขนลุกไปทั่วตัวแล้ว"

อาเสี่ยยิ้มแค้น ๆ

"กลัวผิงจนขนลุกเขียวหรือ"

"เปล่า"

"แล้วทำไมขนลุกล่ะ"

"ปวดท้องอ๊อ ไม่ได้ถ่ายมาสามวันแล้ว มันตื่นสถานที่แล้วแข็งเหมือนลูกกระสุน นอนเถอะด้วยอย่าไปสนใจมันเลย เรานอนหลับตาเสียทั้งหมดเรื่อง"

กิมหงวนปิดมือนิกรออกแล้วพรวดพราดลุกขึ้นยืน

"กันจะออกไปปราบผีตัวนี้เอง ให้มันรู้ไปทีเถิดวะ ผีมันเก่งกว่าคน กันจะปล้ำจูบนางปีศาจคนนี้ให้แกดูเป็นขวัญตา ผิดนักรวบหัวรวบหางเอาเป็นเมียเลย มีเมียผิงซักคนไก่อดีเหมือนกัน"

ก่อนที่นิกรจะพูดว่าอะไรอีก อาเสี่ยก็เดินตรงเข้าไปหานางปีศาจแล้วร้องเรียกเสียงหนัก ๆ

"มานี่ มานี่ น้ำรู้ดีว่าหนูเป็นผีไม่ใช่คน แต่น้ำไม่กลัวหนูหรอก มา-มา โอ.เค. ซิกาแรตกับน้ำเถอะ"

นางปีศาจยิ้มหวาน เดินเข้ามาหาเสี่ยหงวน อาเสี่ยเริ่มแสดงบทบาทเจ้าชู้ยกษ์ปากว่ามีเอถึง เขายกมือจับคางนางปีศาจแล้วดึงตัวหล่อนเข้ามากอด แต่แล้วอาเสี่ยก็รีบคลายมือออก กระโจนถอยหลังออกถ่างทันที

"ไอ้ย ตัวหนูเย็นเหมือนน้ำแข็ง"

หล่อนเอียงคอกอมยิ้ม

"ก็หนูตายแล้วนี่คะ พี่จ๋า.....หนูแสดงอะไรให้พี่ดูนิดหน่อยพี่กลับไปเมืองไทยจะได้ไปเล่าให้ใคร ๆ ฟังว่า ผีแขกเล่นกลเก่งคอยคุณนะคะ"

ครั้งนี้แล้วสาวสวยก็กลายเป็นอสุรกายที่น่าเกลียดน่ากลัว ลำคอของนางปีศาจค่อย ๆ ยืดสูงขึ้นไปตามลำดับ เพียงครู่เดียวก็ยาวไม่ต่ำกว่าสามเมตรศีรษะของนางปีศาจกว้างขนาดโองน้ำ ผมหยิกหยอกหยอยน้อยดำตาโปนถลนแทบออกมานอกเบ้า

แทนที่อาเสี้ยจะตกใจวิ่งหนีล้มลุกคลุกคลานหรือเป็นลมสิ้นสติอยู่ตรงนั้น เสี้ยหงวนกลับหัวเราะชอบใจ

"เออ เข้าที่นี้หนู คอของหนูยาวเหมือนกับคอยีร่าฟัดมาก น้ำขอบคูดูผีแสดงฤทธิ์อย่างนี้มาแต่ไหนแต่ไรแล้ว"

นางปีศาจยกมือทั้งสองขึ้นกำรอบคอตัวเอง แล้วกระซอกคอและศีรษะหลุดออกจากบ่าโยนศีรษะของมันมาตกใกล้ ๆ กิมหงวนเสียงดังตื้อบ ศีรษะของนางปีศาจแลบลิ้นหน้าตาน่าเกลียดน่ากลัวยิ่ง

กิมหงวนยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ เหมือนกับว่าเขาชื่นชมการแสดงปาฏิหาริย์ที่ท้องสนามหลวงในกรุงเทพฯ

"ชุดนี้ไม่มีใครตื่นตื่นเลยหนู ขอคุณให้ตื่นตื่นหน่อยได้ไหม"

นางปีศาจร้องกรี๊ดลั่นป่า ศีรษะของมันและส่วนคอลอยกลับไปติดที่ป่าเหมือนเช่นเดิม แล้วนางปีศาจก็ดำแดงแผลงฤทธิ์ทำกายของหล่อนให้ใหญ่โตมโหฬารขึ้นทุกทีเพียงครู่เดียวร่างของนางปีศาจก็สูงใหญ่ราวกับผีเสื้อสมุทร ท่อนล่างมีผ้าเตี่ยวปิดพันกายเพียงเล็กน้อย ท่อนบนเปลือยเปล่าล่อนจ้อนแลเห็นนมแต่ละข้างโตขนาดโองน้ำ นางปีศาจไม่ผิดอะไรกับดวงหน้าของนางยักษ์ นางปีศาจแลบลิ้นออกมายาวเกือบวา แล้วยื่นหน้าเข้ามาหาเกือบถึงตัวเสี้ยหงวน ลิ้นของมันฉวัดเฉวียนไปมาอยู่ข้างใบหน้าของอาเสี้ย

กิมหงวนหัวเราะหึ ๆ

"เก่าแล้วอีหนูผีมีกะหลอกแบบนี้ แลบลิ้นออกมาแล้วควักไส้ออกมาอวด"

นางปีศาจชักฉิว หดลิ้นเข้าไปในปากและยกมือเท้าสะเอวจ้องหน้าเสี้ยหงวนอย่างเคือง ๆ

"แหม-เค้าอายุไม่ใช่เธออะ หลอกยังงี้ก็ไม่กลัวคนอะไรก็ไม่รู้จิตใจช่างเข้มแข็งเสียจริง ๆ" พูดยบนางปีศาจมองมาทางนิกรแล้วกวักมือเรียก "พี่จ๋า...พี่คนนั้นนะออกมานี่ซิ"

นายจอมทะเล้นยื่นวาวไปหมดทั้งตัว ร่างของเขาสั้นเทิ้มเหมือนลูกนก เขาหลับตาปริ่ประนมมือว่าคาถาเสี้ยลั่น

"นะโมตัสสะภควโต...อรหังสัมมา...สัพพีตีโยง...เวอว์.....กลัวแล้วแม่จ๋า อย่ามาหลอนหลอกลูกเลย"

นางปีศาจหัวเราะชอบอกชอบใจ และแล้วร่างของหล่อนก็หายวับไปกับตา อาเสี้ยยืนนิ่งเฉยอยู่สักครู่จึงกวาดสายตาไปรอบ ๆ บริเวณนั้นเขามีความรู้สึกเหมือนกับตกอยู่ในความฝัน กิมหงวนล้วงกระเป๋าเสื้อหยิบแว่นตาขอบกระออกมาสวมใส่ตามเดิม พอ निकกแล้วผีกิมหงวนก็ร้องขึ้นแทบไม่เป็นภาษามนุษย์ วิ่งอ้าวเข้ามาหาพรรคพวกของเขาซึ่งทุกคนกำลังนอนหลับสนิทเหมือนตาย อาเสี้ยทรุดตัวลงนั่งและโผกอดนิกร นายจอมทะเล้นกำลังหลับตาว่าคาถาถูกกอดก็เข้าใจว่า นางปีศาจหญิงสาวเข้ามากอดเขา นิกรร้องเอ็ดตะโรลั่น

"ไอ้ย ตายแล้วช่วยด้วยผีห้กคอ"

กิมหงวนหัวเราะหึ ๆ

"ไม่ใช่ผีไวย กันเองเป็นบ้าไปได้"

กระดิ่งทองค่อย ๆ ลืมตาขึ้นมองดูโลก พอเห็นอาเสี้ยอยู่ข้าง ๆ เขา นิกรก็ถอนหายใจอย่างโล่งอก

"ปู่โธ่ นี่กว่าผีเสียอีก โอ๊ย-ใจคอหมดย่างที่เรียกว่าชี้หุดตคหาย มันไม่ได้ทำอะไรแหรอกหรือ"
กิมหงวนยิ้มแห้ง ๆ

"ไม่ทำอะไรแหรอก แต่มันหลอกหลอนกันทำคอฮัดยวแลบลิ้นปลิ้นตาตามสไตล์ของผีทั้งหลาย เมื่อกัน
ไม่กลัวมันก็หายไปเอง แต่เดี๋ยวนี้มันรู้ลึกกลัวแล้ว

นิกรว่า "แกเสือกใส่แว่นตาทำไมล่ะ ถอดออกซิจะได้มีใจเข้มแข็งตามสันดานของแก"

อาเสี้ยเห็นจริงด้วยจึงถอดแว่นตาขอบกระดุมชีวิตของเขาเก็บใส่กระเป๋าเสื้อเชิ้ตไว้ตามเดิม นิกรคลานไป
ที่กองฟืนสุมลงบนกองไฟอีก เพื่อให้แสงไฟสว่างเพิ่มขึ้น ตามธรรมเนียมคนเลกกลัวผีทั้งหลาย ถ้าอยู่ในที่ที่มีแสง
สว่างมากความกลัวก็ลดน้อยลง หลังจากนั้นสักครู่ไฟก็ลุกโพลง กิมหงวนหายว่องแล้ว เขากับนิกรนั่ง
วิพากษ์วิจารณ์กันเรื่องผีแล้ว อาเสี้ยก็กล่าวว่า

"กินเหล้ากันดีกว่าจะย้ายกร ล่อกันคนละก๊กก่อนให้ตั้งหน้าแล้วไปทำดีกับพวกผีป่าบนเขา"

นิกรเห็นพ้องด้วย

"จริงโวย ผีมันจะได้รู้ว่าคนไทยใจเหี้ยมหาญไม่กลัว แกไปหาเหล้ามาซิ มันจะหากับแกลุ่มเอง"

เสี้ยหงวนมองดูนายจอมทะเล้นอย่างเลื่อมใส

"มีแกลุ่มอะไรบ้างล่ะ"

"เถอะน่า มีให้แกกินก็แล้วกัน"

กิมหงวนลุกขึ้นเดินไปที่ยามและเครื่องหลังของเขา แล้วก็ถือขวดตราขาวขนาดกลางมาหนึ่งขวด โดย
ไม่จำเป็นต้องใช้ถ้วยแก้ว เขาทรุดตัวลงนั่งขัดสมาธิข้างนิกรตามเดิม

"อะไรวะ" กิมหงวนถาม

"กุ่มแห่งจันทบูรณัวะ ตัวโตขนาดหัวแม่ตีน กันเมมาจากกรุงเทพ ฯ ครั้งกิโโล เมียเขาซื้อให้"

"อ้อ เข้าที่โวย เอาเลยย้ายกรดื่มคนละครึ่งขวดเดี๋ยวสนุกกันใหญ่ เราสองคนต้องปราบผีภูเขานิกร
ให้ราบเป็นหน้ากลอง คนอย่างหงวนถ้ำลงได้กินเหล้าละก้อ สะ สะ ช้างกูยังไม่กลัว"

แล้วกิมหงวนก็เปิดขวดตราขาวออก ยกขึ้นดื่มอีก ๆ อย่างน่ากลัว ดื่มได้ประมาณครึ่งขวด อาเสี้ยก็ส่ง
ขวดน้ำสีเหลืองให้นายจอมทะเล้น "เฮ้-เอาเลย อ้ายเพื่อนเกลอ อากาศกำลังหนาวอย่างนี้แก้หนาวดีนัก ฤย-คูชี
วะ มันหนาวจนกระทั่งน้ำลายกลายเป็นก้อนน้ำแข็ง"

นิกรคิดปากเพลง "ซาโยนาระ" เบา ๆ มองดูขวดวิสกี้ตราขาวขนาดกลางแล้วยกขึ้นดื่ม แต่ไม่ทันจะ
หมดขวดก็ต้องตั้งขวดออกจากปาก

"อ้ออ้อ ดื่มเพียว ๆ อย่างนี้บาดคอจังวะ" พูดยบก็คว่ำกุ่มแห่งจันทบูรณัสามสี่ตัวใส่ปากเคี้ยว

เสียงเจ้าแห้วละเมอขึ้นดัง ๆ

"ยังกันตัวต่อตัวยังได้นะเพื่อน คนอย่างอ้ายแห้วเรื่องยิงฟันแล้วไม่เคยหนีใครเลย นักเลงเรอะ วัตโธ่...
กล้าดีมีงะตะกูก่อนซี อย่างนะโวยอ้ายการิม"

เสียงการิมละเมอขึ้นบ้าง

"มีงแน่นกร้ออ้ายแห้ว มีงยังรู้จักกูน้อยไป"

นิกรกับเสี้ยหงวนต่างมองดูหน้ากัน แล้วอาเสี้ยกล่าวว่า

"อย่างนี้เขาเรียกว่าละเมอแบบศิลป์ ต่างคนต่างละเมอแต่เรื่องปะติดปะต่อกันได้ เฮีย-แกดูพ่อตาแก่ชีวะ
อ้ายกร แสงไฟส่องกบาลท่านเป็นมันแผ่ลิบเขียว"

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ละเมอขึ้นด้วยเสียงจ้วเจีย

"อ้ายกิมเบ้"

อาเสี่ยกลิ่นน้ำลายเอี้ยก เขามองคุณะพรรคของเขาทุกคนกำลังนอนหลับสนิทและกรนแข่งกัน
ท่ามกลางความอุ่นของกองเพลิงที่กองไว้รอบ ๆ พรานภูเขาหรือการิมยกเท้าซ้ายพาดอยู่บนอกเจ้าแห้ว เจ้า
คุณปัจจนิก ๆ นอนโค้งโค้งตูดโด่ง ท่านมหาราชชาขุนข่านบรรทมในท่านอนตะแคง พลกับ ดร. ดิเรก นอน
หงายในท่าเดียวกัน

แอลกอฮอล์ทำให้เลือดในตัวเสี่ยหวนกับนิกรฉีดแรงหลังจากสองสหายได้ดื่มเหล้าไปประมาณสิบ
นาทิต่างก็รู้สึกมึนเมาเนื่องจากท้องว่าง กิมหวนเอื้อมมือสะกิดแขนนิกรเบา ๆ

"ไปไว้อ้ายกร"

"ไปไหนล่ะ" นิกรถามเสียงอ้อแอ้

"อ้าว ก็ไปทำตึกกับพวกผีนะซี"

"จั้นเระะ เอาซี แต่ว่ากันกำลังรู้สึกว้าเหว่แผ่นดินโคลงเคลง แกช่วยหามกันไปตึกกับผีหน้อยซี โอ้ย ๆ
ไว้อ ยัดเข้าไปตั้งครึ่งขวด"

อาเสี่ยจ๊วยปากจึกจึกประคองกระดิ่งทองลุกขึ้น สองสหายมองดูหน้ากันอีก เสี่ยหวนถลกแขนเสื้อเช็ด
ขึ้นแล้วยกแขนสองข้างขึ้นเบ่งกล้ามเนื้อ

"คูชีวะ อ้ายกร กล้ามอย่างนี้ทำให้หมัดกันหนักเหมือนช้างถีบเขียวนะจะบอกให้"

นายจอมทะเล้นมองดูกล้ามเนื้อของเสี่ยหวนอย่างเศร้าใจ แล้วพูดพลางหัวเราะพลาง

"กันมองตั้งนานไม่เห็นกล้ามเนื้อสักนิด"

"อ้าว กล้ามของกันมันหลบในไว้อ ไปเถอะเพื่อนคินนี้ตีกับผีให้สนุกสักทีเถอะวะ จะเป็นผีชนิดไหนสู้
มันทั้งนั้น เจ็บใจนักมันมาหลอกเราได้ ทั้ง ๆ ที่เราไม่เคยมีเรื่องโกรธเคืองกับมันเลย"

ครั้นแล้วสองสหายก็เดินปะปะออกไปจากที่พัก ต่างคนต่างร้องตะโกนคำทำทนายผีด้วยฤทธิ์เหล่า

"ผีไว้อ" เสี่ยหวนตะโกนจนแทบคอหอย "นักเลงจึงออกมาชีวะ นักปราบผีผู้ยิ่งใหญ่ทั้งสองคน
มาแล้ว ออกมา พวกมึงหลบซ่อนตัวอยู่ที่ไหนออกมาสู้กัน"

นิกรตะโกนขึ้นบ้าง

"ผีป่าผีโป่งผีกระสือผีกระหังผีโงมคตก็งก้อย เรียงหน้าเข้ามาไว้อ หรือรุกขเทวดาองค์ไหนเชื่อมือ
ตัวเองจะลงกับเรายังได้นะไว้อ" แล้วนิกรก็พยักหน้ากับเสี่ยหวน "กันทำทนายผีเลย"

เสียงร้องคำรามของสัตว์ป่าตัวหนึ่งดังขึ้นทันที หมึกความตัวหนึ่ง รูปร่างใหญ่โตกว่ามนุษย์ธรรมดา
นำหน้าตัวนักประมาทหนึ่งร้อยกิโลกรัมได้เดินงุ่มง่ามออกมาจากถ้ำแห่งหนึ่ง แล้วมันก็ยืนขวางหน้าสอง
สหาย

นิกรแลเห็นร่างอันดำตะกุ่มของหมึกความตัวนั้น เขาจับแขนกิมหวนไว้ให้หยุดเคลื่อนที่

"เดี๋ยว ๆ ๆ ดูเหมือนผียืนอยู่ข้างหน้าเราหนึ่งตัว ลองเอาไฟฉายส่องดูให้แน่ก่อน" พูดจบนายจอม
ทะเล้นก็ล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบไฟฟ้าเดินทางขนาดเล็กดวงหนึ่งออกมาเปิดสวิทช์ฉายตรงไปยังร่างใหญ่โตดำ

มะเมื่อมของหมีควายตัวนั้น นิกรอนหายใจลึก ๆ กล่าวกับอาเสี่ยวว่า "แกเข้าไปถามมันดูให้รู้หน่อยเถอะวะ ว่ามันเป็นผีอะไรแน่ รูปร่างหน้าตาคล้าย ๆ หมาวะ แต่ตัวใหญ่กว่าหมามากมายนัก"

อาเสี่ยวจ้องมองคูหมีควายสีดำแดงคอสีขาวตัวนั้น แล้วเขาก็กระซิบกับนิกรเบา ๆ

"จากนี้ไปที่พักของเราร้อยเมตรแกวิ่งรวดเดียวไหวไหม"

นิกรยกมือถอดรองเท้าทำปากเบี้ยวเล็กน้อย

"ทำไมจะต้องวิ่ง"

"จำเป็นโวย เราต้องวิ่งอย่างไม่มีปัญหา เพราะร่างที่แกส่องไปมองคูหน้ามันนั่น ความจริงไม่ใช่ผี"

"ไม่ใช่ผีแล้วมันเป็นอะไร"

อาเสี่ยวกระซิบบอกนิกรด้วยเสียงสั้นเครือ

"มันคือหมีควายโวย อย่าคิดสู่มันเป็นอันตราย ถ้าสู่มันมันจะถลกหนังหัวเราแน่นอน หนีดีกว่าย้ายกรหนึ่ง สอง สามได้ดินหมาโกยอ้วเลยนะ ที่หมายของเราคือที่พัก ระวัง... หนึ่ง...สอง....สาม"

สองสหายหมุนตัวกลับต่างคนต่างวิ่งหนีไปอย่างไม่คิดชีวิต สะดุดสายเถาวัลย์ลึ้มลูกคลุกกลาน แข็งขาถลอกปอกเปิกไปตามกัน เพียงครู่เดียวนิกรกับเสี่ยวหงวนก็มาถึงที่พัก ส่วนเจ้าหมีควายตัวนั้น ติดตามมาหน่อยเดียวก็กลับไปยังถ้ำที่อยู่ของมัน

อาเสี่ยวกับนิกรทรุดตัวลงนั่งข้างกองไฟ แล้วหัวเราะกันอย่างขบขัน ทั้งสองสร้างเมาไปบ้างแล้ว กิมหงวนล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบซองบุหรีไม้ขีดไฟออกมา เปิดซองออกมาจุดสูบบวนหนึ่ง แล้วยื่นซองบุหรีกับไม้ขีดไฟ ส่งให้นายจอมทะเล้น ต่างคนต่างสูบบุหรีควันละเอียดย และพ่นควันอย่างสบายใจ นิกรมองดูเจ้าแห้วอย่างสนใจ ความคิดที่จะยั่วเข้าเจ้าแห้วให้ออกสั้นขวัญแขวนเกิดขึ้นแก่นิกรทันที เขาขยับไปให้กิมหงวนมองดูเจ้าแห้วแล้วกล่าวว่า

"ทำผีหลอกอ้ายแห้วกับการิมเถอะวะ"

เสี่ยวหงวนขมวดคิ้วขึ้น

"ทำยังไงล่ะ"

"ไม่ยากอะไรหรอก กันจะแต่งหน้าตาของกันให้เป็นผีเมีย่ค้อบนิคหน่อยเท่านั้น แล้วกันจะขึ้นไปยืนบนป่าแก เอาผ้าปูที่นอนของกันผูกคอปปล่อยชายลงมา เพื่อไม่ให้เห็นตัวแกเท่านี้กันจะกลายเป็นผีเปรตหรืออสุรกาย เพราะความสูงของแกบวกกับความสูงของกัน จะให้เราสูงปรี๊ดเหมือนเปรต"

เสี่ยวหงวนนั่งคิดสักครู่ก็หัวเราะออกมาดัง ๆ

"เข้าที่มากอ้ายกร อ้ายแห้วกับการิมคงตกใจแทบช็อคตาย ลงมือเถอะเพื่อนหันสนับสนุนเต็มที่ แต่ว่า...ถ้าเผื่ออ้ายแห้วกับการิมมันไม่กลัวล่ะ"

นิกรคิดมือแป๊ะ

"รับรองว่ากลัวแหง ๆ วิธีนี้กันเคยหลอกคนมามากต่อมาก จำได้ว่าตอนรุ่นหนุ่มกันเคยหลอกคุณยายของกันถึงแผ่นดินลงไปแข่งขาลอกปอกเปิดหมด"

อาเสี่ยวขมวดคิ้วเข้าหากัน

"แล้วผลที่ได้รับ..."

"คุณยายดำกันสามวันสามคืน ลำดับบรรพบุรุษทั้งฝ่ายบิดาและมารดาให้กันฟังอย่างละเอียดถี่ถ้วน แล้วก็เอาตะบันหมากประเคนกบาลกันสามสี่ที่หัวโนเท่าลูกมะกรูดต้องลาหยุดโรงเรียนหนึ่งอาทิตย์ จำได้ว่า ตอนนั้นกันกำลังเรียน ม. ๕ โรงเรียนเทพศิรินทร์"

นิกรคลานไปที่เครื่องหลังและขามของเขา เริ่มลงมือปลอมแปลงเป็นผี ใช้ตะไกรตัดกระดาษสีขาว ให้เป็นพันชีโตะ ๆ แล้วยัดเข้าไป ใต้ริมฝีปากบนปล่อยให้พันกระดาษแลออกมานอกปาก หลังจากนั้นนิกรก็เอาหัว หวีผมให้ปกหน้าลงมาเกือบถึงลูกนัยน์ตา เทำนี่เองใบหน้าของนิกรก็คล้ายกับใบหน้าของภูติผีปีศาจคนหนึ่ง นิกรหยิบผ้าปูที่นอนขนาดกว้างสามฟุตครึ่งออกมาจากขาม เขากลานเข้ามาหาเสี้ยหงวนซึ่งกำลังนึกถึงเรื่องผี ผู้หญิงฮินดูที่หลอกหลอนเขากับนิกรเมื่อสักครู่ใหญ่ ๆ นี้

นายจอมทะเล้นยกมือตอบ่ากิมหงวนเบา ๆ เสี้ยหงวนสะอื้นเล็กน้อย พอหันมาเห็นนิกรเสี้ยหงวนก็เขิน วาบไปหมดทั้งตัว ร้องอุทานออกมาคำหนึ่ง

"โธ๊ย!"

นิกรหัวเราะหึ ๆ

"ไม่ใช่ผีโธ๊ย กันเอง"

คราวนี้เสี้ยหงวนแหกปากหัวเราะลั่น

"ไอ้โฮเด็ดจริงโธ๊ยอายกร หน้าแก่หน้าเกลียดน่ากลัวมาก พันกระดาษชีโตะ ๆ และผมที่หิวลงมาปิด หน้าผากทำให้น่าเกลียดน่ากลัวเป็นไหน ๆ อย่างนี้เด็ก ๆ เห็นเข้าชกพราด ๆ ไปเลย"

นิกรโบกมือห้าม

"พดเบา ๆ หน่อย เดี่ยวพวกนี้ ใครตื่นขึ้นมาเห็นเข้าพิธีจะแตก เตรียมตัวทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยผีเถอะ กัน จะสมมุติตัวของเราเป็นเปรตนายโธ๊ย"

"โธ๊ยไหนวะ"

"ก็พ่ออ้ายแห้ว ข้าเก่าเต่าเลี้ยงของคุณอานะซี"

"อ้อ แกตายไปนานแล้วนี่หว่าตั้งแต่อ้ายแห้วยังเป็นเด็กปานนี้คงไปสุดไปเกิดแล้ว"

"เถอะน่า ตั้งต่างว่าตาโธ๊ยมีบาปกรรมมาก เลยต้องเป็นเปรตทุกซ์เวทนาอยู่ที่เขาหิมาลัยนี่"

เสี้ยเจ้าแห้วละเมอขึ้นทันที

"รับประทานดีจริงนะครับ สะ ฮ้า รับประทานเข้าใจเล่น"

เสี้ยหงวนกับนิกรต่างทำคอย่นพร้อม ๆ กันแล้วหันไปมองดูเจ้าแห้ว แต่เจ้าแห้วยังนอนหลับอย่างสบาย มีหน้าซำกรนเสียงเทเนอร์เสี้ยด้วย เมื่อสักครู่นี้เท้าของกาโรมพาดอยู่บนใบหน้าของนายพรานภูเขาพอดี ทั้งสอง คนนั้นนอนดิ้นกลับหัวกลับหาง ตลอดเวลาบางทีก็ขึ้นเข้าลงสอกลงและแย่งผ้าห่มกันเพราะความหนาว

นายจอมทะเล้นบู้ไปให้เสี้ยหงวนสงบปากเสียง เขาค่อย ๆ ลุกขึ้นยืนคลี่ผ้าปูที่นอนออก เอาชายผ้าปูที่นอนสองชายคล้องคอและผูกเงื่อนไว้ข้างหลัง เสร็จแล้วกระซิบกระซาบกับกิมหงวน

"นั่งยอง ๆ อ้ายหงวน กันจะขึ้นไปยืนบนบ่าแก พอทรงตัวได้เรียบร้อยแก่ค่อย ๆ ลุกขึ้นยืนเข้าใจไหม"

อาเสี้ยพยักหน้า เปลี่ยนท่านั่งขัดสมาธิเป็นนั่งยอง ๆ นิกรไปข้างหลังอาเสี้ย ยกมือทั้งสองจับศีรษะอาเสี้ยไว้แล้วป็นขึ้น ไปยืนบนบ่า พอกิมหงวนลุกขึ้นยืนนิกรก็รีบนั่งยอง ๆ บนบ่าอาเสี้ย พลงจิกผมกิมหงวนร้อง เออะอะเอ็ดคะโร

"เฮ้ย อย่าดึงผมประเดี๋ยวหงายท้องปากคอแตกไปตามกันลูกขึ้นยืนซีว๊วย"

นายจอมทะเล้นหัวเราะเบา ๆ

"สูงฉิบหายเลย น่ากลัวจังวะ" พูดยกก็ค่อยลุกขึ้นยืนจนได้ฝ่ามือที่นอนผืนนั้นคลุมร่างกิมหงวนไว้ ทำให้นิกรกลายเป็นเปรตตัวหนึ่ง เพราะมีความสูงประมาณสิบฟิต แสงสว่างจากกองเพลิงที่จุดไว้ส่องส่องร่างและใบหน้าของเปรตจำแลงอย่างถนัด ใบหน้าของนิกรทั้งน่าเกลียดและน่ากลัว นิกรบอกให้เสี่ยหงวนพาเขาเดินออกไปด้านนอกกองไฟและหยุดยืนใต้ไม้ต้นหนึ่ง

เปรตเริ่มแสดงการหลอกหลอน เจ้าแห้วเป็นคนแรก นิกรร้องเรียกเจ้าแห้วด้วยเสียงโหยหวน

"แห้วเฮ้ย ลูกขึ้นเถอะลูก พ่อมาเยี่ยมเอ็ง"

เจ้าแห้วกำลังฝันว่า ใต้หน้าผายอดเอเวอร์เรสต์และเชือกขาดลอยละลือลงมาทำให้เจ้าแห้วตกใจตื่น ก่อนที่นิกรจะร้องเรียกเพียงสองสามวินาทีเท่านั้น เมื่อเจ้าแห้วได้ยินเสียงเรียกเขาก็ลืมตาขึ้นมองดูโลก ทั้ง ๆ ที่ใจยังเต้นโครมครามเพราะฝันร้าย

"แห้วเฮ้ย พ่อมาหาเอ็งนะลูกนะ"

เจ้าแห้วเขินวาบไปหมดทั้งตัว เขาพรวดพราดลุกขึ้นนั่งและมองไปรอบ ๆ พอแลเห็นเปรตเจ้าแห้วก็ตาเหลือกเส้นผมบนศีรษะตั้งชันเป็นเส้นตรง ใบหน้าของเจ้าแห้วซีดเผือดเหมือนแผ่นกระดาษสีขาว เจ้าแห้วออกสั่นขวัญแขวนมั่นใจว่าเปรตตัวนี้ คือบิดาของเขา

"พ่อ...."

นิกรแก้มัดเสียงให้ห้าวและพูดซ้ำ ๆ

"พ่อเอง บาปกรรมของพ่อมีมากนะลูกนะ เพราะพ่อทำบาปไว้พ่อจึงต้องเป็นเปรต"

เจ้าแห้วอ้าปากหาว แล้วเป็นลมสิ้นสติด้วยความตกใจเหลือที่จะกล่าว ร่างของเจ้าแห้วหงายหลังตั้งนอนเหยียดยาวหมดความรู้สึกเพราะหัวใจช็อคหยุดทำงานไปชั่วขณะ

อาเสี่ยหัวเราะกึกกัก ยกมือตบขานิกรแล้วกล่าวขึ้นเบา ๆ

"แน่ไว้อ้ายกร อ้ายแห้วเป็นลมไปแล้ว หรือบางทีมันอาจจะดีฝ่อตายไปแล้วก็ได้"

นิกรว่า "คนอย่างอ้ายแห้วไม่ตายง่าย ๆ หรือ มันเพียงแต่เป็นลมไปเท่านั้น มันจะหลอกอ้ายการิมต่อไป มันคุยโม้กับเราเมื่อตอนหัวค่ำว่ามันไม่กลัวผี ต้องขอททลงชะหน่อย"

อาเสี่ยเงยหน้าขึ้นมองดูนิกร

"ระวังมันจะเอาไม้ขว้างเรานา การิมมันขว้างมีดสั้นแม่่นราวกับจับวาง"

นิกรยิ้มเล็กน้อย

"ไม่ทันขว้างหรือเพื่อน พอเห็นเรามันก็ช็อคเหมือนเจ้าแห้ว"

นิกรพูดยกก็แก้มัดร้องครวญครางเสียงโหยหวลดังไป....

มันเหมือนกับคนที่ได้รับบาดเจ็บอย่างแสนสาหัส เมื่อใกล้จะสิ้นใจตาย นิกรร้องได้ดีมาก บางทีก็ทำเหมือนเสียงหมาหอนประกอบไปด้วย

"โ๊ย...โอย...บรือก ๆ บรือว..."

ท่านเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๑ ตกใจตื่นด้วยเสียงร้องของลูกจอมทะเล้น ท่านเจ้าคุณค่อย ๆ ลืมตาขึ้น พอแลเห็นเปรตนิกรท่านก็ลุกขึ้นนั่งจ้องมองดูอย่างสังเวชใจ นิกรยกเท้าทั้งสองขยับไปมาเหมือนกับไล่นกไล่กา โดยคิดว่าเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๑ คงจะกลัวเขา แต่เจ้าคุณกลับหัวเราะหิ ๆ

"ไปขอส่วนบุญที่อื่นเถอะโว้ย คนเขากำลังหลันอน ชาติก่อนทำบาปอะไรละถึงได้เป็นเปรต"

นิกรบิบบเสียงพูดให้แหลมเล็ก

"เอากรรไกรปัตตาเลียนกร้อนหัวพ่อตาครับ โอ้ย..ลูกลำบากยากแค้นเหลือเกิน ชนบัตรเก่า ๆ ที่ไม่ใช่ขอให้ลูกบ้างเถอะคร้าบ"

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๑ เอื้อมมือหยิบเข็มขัดกระสุนปืนพกที่วางอยู่ข้าง ๆ ตัวขึ้นมาวางบนตัก แล้วกระซอกปืนพกกระบอกหนึ่งออกมาจ้องเปรต เปรตและผู้ช่วยเปรตใจหายวาบไปตามกัน

"แกจะขอส่วนบุญใคร หรือจะแหกปากเห่าหอนอย่างไรเป็นเรื่องของแก แต่ถ้าแกพูดพาดพิงถึงกบาลฉันอีกทีเดียว ฉันจะยิงแกทิ้งเสียทั้งสองคน"

นิกรชูมือขึ้นเหนือศีรษะ

"ผมคนเดียวครับไม่ใช่สองคน"

ท่านเจ้าคุณหัวเราะหิ ๆ

"ไปให้พันอ้ายเปรต โห-ดึกตื่นปานนี้ยังเล่นสนุกสนานกันอีก อีกไม่กี่ชั่วโมงก็จะสว่างแล้ว เราจะต้องเดินทางขึ้นเขาต่อไป แกจะเล่นหาตะหวักตะบวยอะไรกันวะ"

นิกรก้มลงบอกผู้ช่วยของเขา

"เลิกโวยพ่อตาได้แล้ว ลูกเขยชั้นดีต้องเคารพพ่อตา ก่อนเลิกแสดง ต้องรำหัวโตเสียก่อนนะ โหชิ อ้ายเสีย"

"ไม่มีแตรวงนี้หว่า"

"เถอะน่า แกโห่แล้วเอาปากร้องต่างแตรวงก็แล้วกัน เอาเพลงกราวนอกนะ กันจะรำให้สวยเลย แล้วแกพาเดินไปทางต้นไม้ใหญ่โน้นอ้อมหมู่นินย้อนกลับมานอน"

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๑ ลั่นศีรษะซ่า ๆ

"เออ-เกิดมาจากแก่ปานนี้แล้ว ยังไม่เคยเห็นใครเป็นลิงเป็นค่างเหมือนแกสองคนเลยผ่าเถอะวะ"

นิกรโบกมือห้ามพ่อตาของเขา

"อย่าแก่สวดนักเลยครับ คุณพ่อนั่งเฉย ๆ ดูการ.... ของเปรตที่น่ารักตัวนี้ก็แล้วกัน"

อาเสี่ยยกมือตบแขนนิกรเตือนให้รู้ตัว แล้วเขาก็โห่ลั่นป่า เหมือนกับเสียงโห่ในงานบวชนาค

"โห...ฮี้โห่ ๆ ๆ..... โอ้โฮ...ฮิ้ว โห...ฮี้โห่ ๆ.....ปู่โฮ...ฮิ้ว โห...ฮี้โห่ ๆ ๆ ๆ กาลิบโฮ...ฮิ้ว"

แล้วกิมหงวน ก็ใช้ปากบรรเลงเพลงกราวนอกต่างแตรวง

"ต่ำตีตา ต่ำตีตา ต่ำรารา ต่ำราร่า ซึ่ง ๆ ๆ ๆ โห...ฮี้ โห่ ๆ ๆ ๆ ....ฮิ้ว"

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๑ อดหัวเราะไม่ได้ เมื่อกิมหงวนกับนิกรเดินโย่งเย่งไปจากที่นั่น มันไม่ผิดอะไรกับเปรตจริง นิกรยกมือทั้งสองขึ้นรำป้อเอียงคอไปมาเหมือนกับหัวโอดงานบวชนาค ท่านมหาราชาชานุกชาน พลพัชราภรณ์และดร. ดิเรกต่างตกใจลุกขึ้นนั่งมองดูผีเปรตทั้งสอง เสียหงวนพานิกรมุ่งตรงไปที่ต้นไม้ใหญ่ ซึ่งอยู่

ห่างจากที่พักราวสามสิบลเมตร อำนาจวิสกี้ทำให้อาเสีัยกับนิกรสนุกสนานกันเต็มทีราวกับว่าขณะนี้เป็นเวลาหัวค่ำ

องค์ชานุกษานทรงพระสรवल

"อ้อ คุณนิกรกับเสีัยหงวนเข้าใจเล่นนะ ท่านเจ้าคุณ"

ท่านเจ้าคุณหันมายิ้มให้ท่านมหาราชา

"กระหม่อมสงสัยว่า ไอ้สองคนค้้มเหล่าเข้าไปหรือมายกั้สติวิปลาตไปแล้ว เพราะมนุษย์ธรรมดาคงไม่มีใครขึ้นมาเล่นสนุกในเวลากลงคืนดึกค้้นเช่นนี้"

ดร. ดิเรกกล่าวกับพลเบา ๆ

"หนวุกหูเหลื่อเกิน มันอะอะกันมาเกือบครึ่งชั่วโมงแล้วเป็นนิวแซนมาก ๆ ฝรั่งเป็นราชาญจริง ๆ"

พลว่า "ปล่อยมันตามเรื่องเถอะวะ นึกว่ามีคนบ้ำสองคนปนมากับคณะของเรา ไปไหนกับอ้ายกรและอ้ายหงวนมันก็เป็นอย่างนี้แหละ บางทีเราก้ล้งนอนหลับอย่าสบาย มันเสีัยอกปลุกเราให้ลุกขึ้นแล้วบอกนอนเสีัย เอ๊ะ อ้ายแห้วเป็นอะไรไปหมอ ทำไม่ถึงนอนอ้าซ่าเหมือนกันตาย หรือมันก้ล้งผีเปรตอ้ายกรเลยชื้อคตายไปแล้ว"

เสีัยงเจ้าแห้วพูดพิมพำ

"รับประทานยังไม่ตายหรือกรับ เพียงแต่ตกใจไม่ออกเท่านั้น รับประทานคุณหมอช่วยให้ผมพูดได้หน้อยชื้อกรับ"

ดร. ดิเรกทำปากจู่แล้วตวาดแว้ด

"ไม่ต้องช่วยไวย้แกพูดออกมาแล้ว"

เปรตนิกรถูกอาเสีัยพาเตลิดเปิดเปิงไปไกลจากที่พักทุกที จนกระทั่งเจ้าคุณปัจจนึก ๆ รู้สึกเป็นหวังสองสหาย ท่านกล่าวกับพลว่า

"ไปตามมันมาเถอะไวย้พล เสีัยงโห้และเสีัยงบรรเลงมันไกลจากที่พักของเราออกไปทุกที ดีไม่ดีประเดี๋ยวลื้อคาบเอาไปกินทั้งสองคน"

พลว่า "ปล่อยมันเถอะกรับ มีด ๆ อย่างนี้มันไม่รู้จะไปทางไหนประเดี๋ยวมันก็กลับมาเอง"

ท่านมหาราชาชานุกษาน ทอดพระเนตรพรานการิมอย่างไม่พอพระทัยนัก พระองค์ทรงหยิบก้ิงไม้แห้ง ๆ ก้ิงหนึ่งขว้างไปที่การิม และถูกเจ้าหนุ่มจอมกะล่อนอย่างจ้ง

พรานภูเขาล้มตาค้้นมองคูโลกแล้วลุกขึ้นนั่งในเวลาไล่ ๆ กันเจ้าแห้วก็ลุกขึ้นนั่งบ้าง แต่ท่าทางของนายพรานยังจ้วเจีย เขามองช้ำยมองชวาวอย่างสะลิมละลือ ยกแขนทั้งสองขึ้นบิดจี้เกี๊ยจพร้อมกั้กับอ้าปากหาเสีัยงล้้น

"เฮี๊ย" ท่านมหาราชาตวาด "พรานบ้ำอะไรอะเอาแต่ง่วงเหงาหาวนอน ไหนแกคุยว่าแกเป็คนนอนไวยังง้ล่ะ"

การิมหันมามองคูพระพักตร์ชานุกษานแล้วยิ้มแห้ง ๆ

"ถูกแล้วฝ่าบาทกระหม่อมเป็คนนอนไวมาก พอหัวถึงหมอนไม่ถึงนาทีก็หลับสนิท"

ชานุกษานทรงแตะด้ามปีนพกในซองปีนข้างชวาว

"เดี๋ยวล้อย้งก้ิงเสีัยเลย ยังจะพูดค้ออีก"

นายพรานหน้าจ้อย แล้วเขาก็สะดุ้งเอื้อมมือได้ยินเสียงนิกรกับเสีหงวนโห่ลั่นป่า

"เอ๊ะ ท้าปไครยกมารับคุณหมอ หรือพวกมนุษย์หิมะยกมาเล่นงานพวกเรา"

นายแพทย์หนุ่มหัวเราะลั่น

"แกกลับเสีจนไม่รู้เรื่องทั้งนั้น มองดูซิว่าพวกเราอยู่กันพร้อมหน้าหรือเปล่า"

การิมกวาดสายตามองไปรอบ ๆ แล้วนั่งนิ่งเฉยทำตาปริบ ๆ สักครู่ก็กล่าวขึ้นดัง ๆ ว่า

"อาเสีกับคุณนิกรหายไปครับ โอย...พวกมนุษย์หิมะจับตัวไปหรือครับ"

เจ้าแห้ว ยกมือข้างขวาผลักหน้าพรานภูเขาค่อนข้าแรง

"เฉย ๆ เอะ เอะ ดึกว่า แกไม่น่าจะเป็นพรานเลยนะ น่าจะเป็นลูกหาบมากกว่า เจ้านายสองคนท่านเกิดการกินเหล้าขึ้นกลางดึก แล้วท่านก็เล่นสนุกกัน ้วยชุดนี้ท่านกำลังแสดงเป็นปรตเรียกว่าเป็นคนไม่ชอบชอบเป็นปรตก็ตามแต่เรื่องของท่าน"

ความเงิบเกิดขึ้นชั่วขณะ ทุกคนต่างตั้งอกตั้งใจฟังเสียงโห่และเสียงร้องเพลงหัวโตในทำนองเพลงกราวนอก

"โห่-โอโฮ้อะโห่ ๆ ๆ ๆ ฮิว...มุย เอ้าม่งทั้งม่งทั้งม่ง ๆ มง ๆ มงทั้งม่ง ทั้งม่ง ๆ ไรมีมะกรูด มาแลกมะนาว ไครมีมยขาว มาแลกหัวล้าน พ่อตาอ๊วเองไม่ต้องเกรงใจ ตะละล้ำ มง ๆ มงทั้งม ทั้งม่ง ๆ"

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ขบگرامกรอด คว่าปิ่นเล็กยาวข้างตัวของท่านขยับจะลุกขึ้นยืน ท่านมหาราชาซานุกข่านทรงจับแขนเจ้าคุณไว้แล้วรับสั่งถาม

"เจ้าคุณจะไปตามลูกเขยเจ้าคุณหรือ"

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ สิ้นศิริษะ

"ไม่ได้ไปตามหอรอกฝ่าบาท แต่กระหม่อมจะไปยิงมันทั้งเสี เมาเหล้าก็เมาไปซี ทำไมถึงเสีอกมาลื้อกระหม่อม"

เสีงหัวเราะดังขึ้นอย่างครืนเครง ท่านมหาราชาแย่งปิ่นเล็กยาวของเจ้าคุณปัจจนิก ๆ มาถือไว้แล้วส่งให้พล

"ล้อเล่นกันนิดหน่อย ถึงกับจะฆ่าแกงกันเสีวหรือเจ้าคุณ คุณนิกรเกออาจจะไม่มีเจตณลื้อเจ้าคุณก็ได้ แกร้อเล่นสนุก ๆ ด้วยฤทธิ์เมาแล้วกลอนมันก็พาไปเอง"

ท่านเจ้าคุณปัจจนิกทำปากจู๋

"กลอนพาไปทำไมไม่พาไปทางอื่น ดันพามาที่กบาลกระหม่อม"

"น่า โจเย็น ๆ น่าเจ้าคุณหยิกเล็บมันก็เจ็บเนื้อ เจ้าคุณยิงคุณนิกรตาย ลูกสาวคนเล็กของเจ้าคุณก็จะต้องเป็นหม้าย"

ขณะนี้ปรตทั้งสองกำลังสนุกสนานกันเต็มที่ เสีหงวนพานิกรเรื่อยเปื่อยไปจนถึงริมลำห้วยเล็ก ๆ แห่งหนึ่ง สองสหายร้อร่าทำเพลงกันอย่างสนุกสนาน อาเสีไม่รู้สึกเหน็ดเหนื่อยอะไรเลย เท่าที่นิกรยืนอยู่บนบ่าของเขาทั้งคน นิกรร่าหัวโตได้สวยมาก กางแขนทั้งสองออกไปแล้วเอียงคออ้าปากกว้าง

เมื่อมาถึงหน้าถ้ำใหญ่แห่งหนึ่ง สองสหายก็หยุดชะงักและหยุดร้องเพลงทันที ต่างคนต่างจ้องตาเขม็งไปที่ถ้ำนี้ ปรตกลุ่มหนึ่งเดินออกมาจากถ้ำ ลักษณะของมันสูงชะลูด ขณะเดียวกับนิกรซึ่งยืนอยู่บนบ่า

กิมหงวน เปรตทุกตัวมีผ้าขาวคลุมเช่นเดียวกัน มันวิ่งเหยาะ ๆ เข้ามาหาสองสหายแล้วหัวเราะต่อกระซิกกันอย่างสนุกสนาน เปรตตัวหนึ่งกล่าวขึ้นด้วยเสียงหัวเราะว่า

"สนุกคิณะนายจ๋า อีนี่ให้พวกจั้นเล่นด้วยซี สะ สะ สนุกม๊กม๊ก"

นิกรอ้าปากหวอ หัวใจแทบจะหยุดทำงาน เขากระโจนลงมาจากป่าอาเสี้ยและเสี้ยหลักล้มลงข้างพุ่มไม้ พอลุกขึ้นได้นายจอมทะเล้นร้องเสียงหลง

"เปิดไวย้อ้ายหงวน ตัวใครตัวมันไวย เจอเอาของจริงเข้าให้แล้ว"

สองสหายโกยอ้าวอย่างไม่คิดชีวิต อาเสี้ยสลัดผ้าที่นอนผืนนั้นทิ้งไป เขาแปลกใจอย่างยิ่ง ที่นิกรตัวเตี้ยกว่าเขาและเขาก็สั้นกว่าเขาแต่วิ่งเร็วกว่าเขามาก กิมหงวนพยายามไล่กวอดนิกรอย่างกระชั้นชิด ถึงกับยกมือขวาตีกันตัวเองเพื่อให้วิ่งเร็วขึ้น แต่อย่างไรก็ไม่ทันนิกร เมื่อนิกรเหลียวไปมองดูข้างหลัง แลเห็นฝูงเปรตเหล่านั้นวิ่งตามมา นายจอมทะเล้นก็เร่งฝีเท้าเร็วขึ้นอีกเป็นสองเท่า เขาทำเวลาได้เร็วกว่าแชมป์เียนโอลิมปิก เพราะระยะทางสี่ร้อยเมตรนิกรใช้เวลาได้สี่สิบวินาที ส่วนเสี้ยหงวนใช้เวลาห้าสิบสองวินาที พอมาถึงที่พักเสี้ยหงวนกับนิกรก็เป็นลมล้มลงสิ้นสติทั้งสองคน

หิมาลัย ขุนเขาอันศักดิ์สิทธิ์และยอดของมันเป็นสูงที่สุดในโลกได้เรียกร่องน้ำไต่เขาชาติต่าง ๆ ใ้หูกบ้นมาที่นี้ปีละหลายราย แต่รายเดียวเท่านั้นที่ขึ้นสู่ยอดเขาเอเวอร์เรสต์ได้สำเร็จคือคณะของ พ.ต. เอ็ดมัน ฮิลลารี โดยเทนสิงห์เจ้าหนุ่มเนปาลเป็นผู้นำทาง และความสำเร็จอันมีเกียรติใหญ่ยิ่ง ทำให้สมเด็จพระบรมราชาธิบดีชาเบียร์ ทรงแต่งตั้งให้ท่านเอ็ดมัน ฮิลลารี เป็นเซอร์อันเป็นบรรดาศักดิ์ของขุนนางชั้นผู้ใหญ่

การขึ้นสู่ยอดเขาหิมาลัยของคณะพรรคสี่สหายเป็นไปด้วยความยากลำบากไม่น้อย เมื่อสูงขึ้นไปอันตรายจากสัตว์ก็ยังมีแต่เพียงงูพิษจำพวกงูเห่าและงูจงอาง แต่ดร. ดิเรกได้เตรียมเชอร์มแก้พิษมาพร้อม นอกจากนี้การิมพรานกูเขายังมีความชำนาญเป็นพิเศษในการล่างูด้วยท่อนไม้ ตลอดเวลาสามวันที่ผ่านมานี้ การิมฆ่างูจงอางตายห้าตัว งูเห่าอีกแปดตัว นอกจากนี้เขายังสังหารหมีใหญ่อีกสองตัวด้วยการขว้างมีดถูกแตกหน้ามันพอดี การิมขว้างมีดได้อย่างแม่นยำอย่างไม่น่าจะเป็นไปได้ มดตัวเล็ก ๆ ที่เดินอยู่ตามพื้นดินห่างจากเขาราวสิบเมตร การิมยังขว้างถูกคอมดขาดกระเด็นทุกครั้ง นกที่บินอยู่ในอากาศ ในระยะต่ำเขายังขว้างถูก ส่วนการยิงปืนและการใช้อาวุธอื่น ๆ การิมยอมรับว่า เขาไม่มีความชำนาญ เจ้าหนุ่มเนปาลซึ่งมีเลือดกระซำปนกับกูรซิงถึงแม้ก่อนข้างจะคุยโม้แต่ก็ทำได้ตามปากพูดเสมอ

ในที่สุดนักไต่เขาทุกคนก็มีความรู้สึกเหมือนกันว่าได้เข้ามาสู่โลกใหม่ คือโลกที่มีหิมะปกคลุมไปทั่วทุกหนทุกแห่ง สามารถจ้องมองดูดวงอาทิตย์ในเวลาเที่ยงได้โดยไม่แสบตา

การเดินทางในระยะนี้ทุกคนผจญกับความหนาวอย่างเดียว ยอดเอเวอร์เรสต์ใกล้เข้ามาทุกขณะพรานกูเขายืนยันว่า พรงุ่นี่ตอนบ่ายก็จะถึงส่วนโคนของยอดเอเวอร์เรสต์ ซึ่งหลังจากนั้นก็จะต้องใช้เครื่องอ็อกซิเจนช่วยในการหายใจเนื่องจากอากาศบนยอดเขาบางมาก

ในระยะนี้มีความลาดชันมากภูมิประเทศเบื้องล่างมองไม่เห็นแล้ว การเดินทางเป็นไปอย่างเงียบเชียบทุกคนเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าแทบจะขาดใจตายท่านเจ้าคุณปัจฉิม ๗ แยกว่าเพื่อนท่านหนักพุงกะทิจั้นไม่มีใครจะไหว อย่งไรก็ตามท่านไม่ยอมปรินปากบ่นเลย ชานุกข่านก็เช่นเดียวกันถึงแม้จะเหน็ดเหนื่อยอ่อนเพลียอย่างไรพระองค์มิได้เอื้อนโอบอ้อมประารภให้ใครฟัง ฟืนพระทัยก็คักเข้มแข็งตลอดเวลา

เมื่อร่างกายได้รับความทุกข์ทรมานมากเกินไป อาศัยกับนิกรของเราก็มีท่าที่เหมือนกับจะวิกฤตจิต พลต้องกระซิบบอกให้นายแพทย์หนุ่มคอยสังเกตอาการของเพื่อนเกลอทั้งสองเสมอ แต่ ดร.ดิเรกยืนยันว่านิกรกับกิมหงวนยังไม่เข้าขั้นคนไข้โรคจิตจริง ๆ เขาก็ช่วยได้เพราะมียาแก้โรคบ้าห้าร้อยจำพวกเตรียมมาด้วย

เย็นวันนั้นเอง ขณะที่นักใต้เขาบรรดาศักดิ์กำลังมุ่งหน้าเดินไปสู่โคนยอดเอเวอร์เรสต์ ท่ามกลางความหนาวอันเย็นยะเยือกเหมือนอยู่ในตู้เย็น เสียงหวนของเราก็แหกปากตะโกนขึ้นดัง ๆ

"ไอ้ย-ไม่ไหวโวย เมื่อขณตาคู่มหลุดไปหมดทั้งสองข้างแล้ว กูตายดีกว่า ตายเสียจะได้พ้นทุกข์พ้นร้อน อยู่ดี ๆ ไม่ว่าดีเสียมากหากความยากลำบากให้ตัวเอง"

ทุกคนหยุดชะงัก และหันไปมองดูอาเสี่ยเป็นตาเดียว กิมหงวนกำลังยกปืนพก ๘ ม.ม. จี้ขมับข้างขวาของเขา นิกรยืนยิ้มอยู่ข้าง ๆ จ้องมองดูอาเสี่ยอย่างสนใจ

กิมหงวนขบกรามกรอดคด่ากับนายจอมทะเล้นว่า

"อ้ายกรกันลาก่อน สิ่งไปบอกนวลละออด้วยว่า ให้ทำหน้าที่เป็นเจ้ามีฉลากกินรวบแทนกันต่อไป แล้วก็อย่าลืมซื้อตราขาวใส่บาตรไปให้กันวันละขวด ที่เมืองฝูจี้ก็ดี ๆ คงหากินไม่ได้ ลาก่อนเพื่อนรัก"

นิกรทำตาปริบ ๆ

"ปากกระบอกปืนเฉไปนิดหนึ่งแล้ว ขยับเสียให้ตรงขมับ แก่ตายก่อนแล้วกันจะตายตามแกไป ถ้ากันเห็นการยิงตัวตายช่วยให้เราตายอย่างสะดวกเอาเลย อ้ายเสี่ย นึกถึงพ่อแก้วนะ จะได้ไปนรก เอ๊ย – สวรรค์"

เสียงหวนขบกรามแน่น ท่านมหาราชชาขุนขยับจะวิ่งเข้าไปห้ามแต่เจ้าคุณปัจจนึก ๆ คว่าพระกรไว้

"ปล่อยมันฝ่าบาท กระหม่อมรับรองว่าคนอย่างอ้ายหงวนไม่โง่พอที่จะฆ่าตัวตาย

ชาขุนขมวดพระขนงเข้าหากัน

"แต่จิตใจของแกกำลังผิดปกติ เพราะได้รับความลำบากตรากตรำในการเดินทางมากเกินไปนะเจ้าคุณคนเราบางขณะก็อยากตายเหมือนกันจะได้พ้นทุกข์พ้นร้อน"

ทันใดนั้นเองเสียงปืนพกรีวอลเวอร์ ๘ ม.ม. ในมือเสียงหวนก็ระเบิดขึ้นหนึ่งนัด

"ปัง"

"ว้าย" นิกรร้องสุดเสียงนัยน์ตาเหลือกลาน "อ้ายเสี่ย .... เอาจริง ๆ หรือนี่ โห่ ... นึกว่าพูดเล่น"

กิมหงวนยืนนิ่งเฉย แล้วลศปากกระบอกปืนลงมาขึ้นเป่าควันปืนอย่างสง่าในท่าของมือปืนผยอง อาเสี่ย...หัวเราะเบา ๆ แล้วกล่าวว่า

"คนอย่างกันแม่แต่มฤตยูก็ไม่กล้าเอากันไปเมืองผี"

บรรดานักใต้ภูเขา ต่างพากันเดินเข้ามาหากิมหงวนอย่างร้อนรน ดร.ดิเรกกล่าวกับเสียงหวนทันที

"ทำไมแกไม่ตาย"

อาเสี่ยยิ้ม ๆ

"ก็ทำไมกันถึงจะตายล่ะ ในเมื่อกระสุนนัดนั้นกันเอาหัวกระสุนออกทิ้งและเอาสำลียัดใส่แทน"

"อูย" หลายคนร้องขึ้นพร้อม ๆ กัน

ท่านมหาราชชาขุนหัดถ้ขึ้นตบป่าช้ากิมหงวนอย่างฉันทมิตร

"เสียหวนเพื่อนรัก เธอทำให้ฉันและพวกเราใจหายใจว่าไปตามกัน พอเสียงปี่ดังปังฉันนึกว่าเธอตายเสียแล้ว"

อาเสี่ยหัวเราะ

"กระหม่อมยังไม่ตายง่าย ๆ หรือฝ่าบาท อย่างน้อยกระหม่อมจะต้องขึ้นไปปรากฏตัวบนยอดเอเวอร์เรสต์เสียก่อน กระหม่อมยอมรับว่ากระหม่อมเหน็ดเหนื่อยอ่อนเพลียในการขึ้นเขาเหลือที่จะกล่าวแล้ว เมื่อกี้ี้ลูกสะบ้าหัวเข่าหลุดหายไปข้างหนึ่ง โอ๊ย... แยกที่เดียวกระหม่อมอย่างไรเสีย ในวันที่น้องของกระหม่อมคงระเบิดแน่ ยางก็ไม่ได้เตรียมเอามา สู้ก็ไม่มี"

ซานุก่านกระพริบพระเนตรถี่เร็ว

"เธอคิดว่าน้องของเธอเป็นขางรถจักรยานยังงั้นหรือ"

อาเสี่ยหัวเราะ

"กระหม่อม ถ้ามันเกิดระเบิดขึ้นมาเราก็ควรจะปะมัน ได้เช่นเดียวกับขางรถ"

ท่านมหาราชาทรงพระสรวล

"แข็งใจหน่อยอาเสี่ย เรามาเกือบถึงจุดหมายปลายทางแล้ว อย่างช้าพรุ่งนี้บ่ายโมงเราก็จะขึ้นถึงโคนของยอดเอเวอร์เรสต์ หลังจากนั้นเราก็จะไต่หน้าผาขึ้นไปสู่ยอดของมัน แล้วชื่อเสียงของพวกเราก็จะโด่งดังไปทั่วโลก ถึงแม้ว่าไต่เขาสำเร็จที่หลังเซอร์เอ็ดมัน แต่เราก็ใช้เวลาได้เร็วกว่าเขาไม่ต่ำกว่าสองวัน"

เจ้าแห้วพูดกับคาริมเบา ๆ

"ถ้าขึ้นถึงยอดเอเวอร์เรสต์ได้สำเร็จ ก็น่าจะได้รับการแต่งตั้งเป็นท่านเซอร์ก็ได้ หรือยังงั้นคาริม"

พรานภูเขาหัวเราะหึ ๆ

"มีหวังได้เป็นเซอร์แน่นอน แต่คงจะเป็นเซอร์นิบหายหรือเซอร์ชะมัดมากกว่า"

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ หันมามองดูคาริมแล้วกล่าวว่า

"ออกเดินทางต่อไปไว้ยคาริม อย่ามัวไอ้เอื้ออยู่... เราจะหยุดพักเดินทางสำหรับวันนี้ ในเวลาบ่าย ๕ โมงตรง และพรุ่งนี้จะรีบออกเดินทางแต่เช้าขอให้พวกเราทุกคนจงอดทน เมื่อมีความเพียรก็มีความสำเร็จ"

นิกรเห็นพ้องด้วย

"จริง พี่หมุพุดถูก"

ท่านเจ้าคุณแยกเขี้ยว มองดูลูกเขยจอมทะเล้นของท่านอย่างเคียดแค้น แล้วยกมือชี้หน้านิกร

"แกทะเล้งมาก"

'ขบวนนักไต่เขาสมัครเล่นได้ออกเดินทางต่อไป เสียหวนลี้วงกระเป๋ากางเกงหีบตราขาวขนาดเล็กออกมาเปิดออกแล้วยกขึ้นค้มอีก ๆ แก้วร้อนในกระหายน้ำ พอเหล้าถึงท้อง จิตใจของดาเสี่ยก็ชุ่มชื้นขึ้นขึ้นอย่างน่าประหลาด

ในชั่วโมงเดียวกันนั่นเอง คณะนักไต่เขาก็มาถึงบริเวณที่ราบสูงแห่งหนึ่งเมื่อแหงนหน้ามองขึ้นไปข้างบน ทุกคนจะแลเห็นหน้าผาของยอดเอเวอร์เรสต์แลละลิบและตระหง่านมีความลาดชัน กลุ่มหมอกสีขาวปรากฏไปทั่วและคลุมส่วนยอดของภูเขาหิมาลักษณ์ขาวโพลนเป็นธรรมชาติสวยงามมากแต่สงบเงียบวังเวงน่ากลัว

นิกรถือโอกาสที่พรรคพวกยื่นชมธรรมชาติเดินเลี้ยวเข้าไปในละเมาะเล็ก ๆ ริมทางเพื่อระบายของเก่าที่เหลือใช้ในร่างกายของเขาออกเสียบ้างเพราะมันอยากออกมาชมโลกเต็มทนแล้ว

พอร่างของนายจอมทะเล้นลับเข้าไปในละเมาะสักครู่ ทุกคนก็ได้ยินเสียงนิกรร้องเอะอะเอ็ดอะโรว
"เร็ว...มนุษย์หิมะ มนุษย์หิมะอยู่นี่"

ทุกคนต่างปลดปืนเล็กยาวออกจากบ่าและเลื่อนลูกขึ้นลำทันที พอวิ่งนำหน้าพาคณะพรรคของเขา
รวมทั้งท่านเจ้าคุณ ชานุกข่าน กับเจ้าแก้วและพราณภูเขาเข้าไปในละเมาะนั้นโดยเร็ว

นิกรยื่นหน้าตื่นข้างตื่นไม้เล็ก ๆ ต้นหนึ่งซึ่งมีลักษณะคล้ายต้นบอนของเราแต่ต้นสูงประมาณแปดฟุตมี
ใบดกหนามาก นิกรชี้มือไปที่พื้นดินระหว่างต้นไม้

"นี่ยังงั้นละมนุษย์หิมะ ยังสด ๆ อยู่เลย แต่ความหนาวและละอองหิมะทำให้ไม่มีกลิ่น กันเชื่อว่าวัตถุ
เหลือ ๓ ก้อนนี้ต้องเป็นของมนุษย์หิมะแน่ ๆ"

ทุกคนหัวเราะหึ ๆ ไปตามกันท่านมหาราชชานุกข่านมีพระพักตร์เคร่งขรึมทันที

"เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องสนุก ความเข้าใจของคุณนิกรถูกต้องแล้ว ที่เรามองเห็นต้องเป็นกากอาหารของพวก
มนุษย์หิมะ เพราะบนบอดเขาระหว่างนี้ไม่มีใครขึ้นมาเว้นแต่นักไต่เขาซึ่งขึ้นมาปีละรายสองรายเท่านั้น ระวัง
ให้ดีเราอาจจะถูกมนุษย์หิมะจู่โจมเราในนาที่ใดนาที่หนึ่งก็ได้"

ดร. ดิเรกชูมือขวาชี้ขึ้นขอร้องให้ทุกคนสงบปากเสียง แล้วดิเรกก็ล้วงกระเป๋าเสื้อหยิบไม้โปรเท็คเตอร์
อันหนึ่งออกมา นายแพทย์หนุ่มทรุดตัวลงนั่งข้างกองกากอาหารสด ๆ เริ่มลงมือวัดความกว้างยาวของกาก
อาหารทั้งสามก้อน เพื่อเป็นหลักฐานและเป็นประโยชน์ในทางวิชามนุษย์วิทยา

"วัดได้ทำอะไรหมอ" อาเสี่ยถามยิ้ม ๆ

ดร. ดิเรกเงยหน้าขึ้นมองดูเสี่ยหงวน

"ก้อนแรก วัดเส้นผ่าศูนย์กลางได้นี้ครึ่งยาวห้านิ้ว ก้อนที่สองกว้างครึ่งนิ้ว แต่ยาวถึงเจ็ดนิ้ว ตอนหัว
และท้ายแหลมเปี้ยบ ก้อนที่สามวัดเส้นผ่าศูนย์กลางได้นี้ แต่ยาวเพียงสองนิ้วเท่านั้น จากความเป็ยกขึ้นของ
มันพอจะสันนิษฐานได้ว่าเจ้าของกากอาหารเป็นผู้ชายรูปร่างสูงใหญ่และเพิ่งมาปลดปล่อยไว้ก่อนหน้าเรามาถึงราว
๒ ชั่วโมง ไม่มีปัญหาอะไรอีก บริเวณนี้ย่อมเป็นที่อยู่ของมนุษย์หิมะแน่นอน" พุดจบนายแพทย์หนุ่มก็ลุก
ขึ้นยืน "อย่าเพิ่งคิดว่าพวกเราจะปลอดภัย เตรียมต่อสู้กับมนุษย์หิมะได้แล้ว เผาที่นี่ก็เหมือนกับคนป่าหรือมนุษย์
ในสมัยหินไม่เคยพบกับแสงสว่างของอารยธรรม เขาย่อมคิดว่าคนแปลกหน้าที่ล่องเข้ามาเป็นศัตรูของเขา
การกำจัดศัตรูของคนโง่ก็คือฆ่าศัตรูให้ตาย เราจะต้องต่อสู้เพื่อป้องกันตัวเรา"

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ กวาดสายตามองไปรอบ ๆ ในท่าระมัดระวังตัว นายพราณการิมแหงนหน้าขึ้นมองดู
ท้องฟ้าท่ามกลางพืดตูดกลืน แล้วเขาก็ร้องขึ้นดัง ๆ

"ดูข้าได้กลิ่นมันแล้ว ดูข้าได้กลิ่นมัน มันผู้มีร่างกายสูงใหญ่มีขนปกคลุมตัวเหมือนลิงมนุษย์หิมะเล่น
งานเราแน่ ดูข้ายอมมีหูทิพย์และตาทิพย์"

ท่านมหาราชชานุกข่านทรงเงี้ยวพระมะเหงกขึ้น โจงพระกบาลการินดังโป๊ก

"มากไปแล้วการิม ที่แกพูดนะมันเรื่องของเอชไรเตอร์แฮ็คการ์ดคนละเรื่องโวย

บรรดานักไต่ภูเขาบรรดาศักดิ์ต่างพากันออกไปจากละเมาะนั้น ความเกรงกลัวมนุษย์หิมะทำให้นิกร
หายปวดหัว ทุกคนต่างเตรียมปลดเชฟปืนเล็กยาว พล พัชรารณณ์ บอกให้การิมนำทางต่อไป

ขณะที่นักไต่เขากำลังเดินผ่านหน้าผาแห่งหนึ่ง เสียงปืนยาวเล็กนั้ดหนึ่งก็ดังขึ้นในระยะห่างไม่กี่พัน
สิบเมตร

"ปัง"

กระสุนนัดนั้นถูกหมวกกะโหล่เจ้าคุณปัจจนิก ๆ กระเด็นหวือไปจากศีรษะ ท่านเจ้าคุณตกใจร้องสุดเสียง

"เร็ว .... เราถูกโจมตีแล้วหลบเข้าที่กำบังเร็ว"

ต่างคนต่างวิ่งเข้าไปหลบซ่อนตัวตามโคนต้นไม้ใหญ่หรือในซุ่มทุมพุ่มไม้อันหนาที่บ พลกับดร. ดิเรก
และท่านมหาราชานุกข่านนอนหมอบอยู่เคียงกันเบื้องหลังหมูก้อนหินอันเป็นที่อับกระสุน พลทูลถามท่าน
ชานุกข่านเบา ๆ

"ฝ่าบาทเข้าใจว่าอย่างไรระหม่อม ผู้ที่ลอบยิงเราเป็นพวกมนุษยหิมะไซ้ใหม่ฝ่าบาท"

องค์ชานุกข่านทรงนั่งคิดอยู่สักครู่

"ฉันคิดว่าไซ้แก่คุณพล"

นายพัชรภรณ์มองไปข้างหน้าแล้วพูดว่า

"ถ้าเช่นนั้นก็น่าแปลกที่มนุษยหิมะมีปืนไซ้และรู้จักใช้ปืน กระหม่อมเคยอ่านพบในนิตยสาร

ต่างประเทศหลายฉบับ นักไต่เขาเขียนเรื่องเกี่ยวกับมนุษยหิมะว่ามนุษยหิมะมีสภาพครึ่งคนครึ่งลิงรูปร่าง
ประมาณแปดฟิต มียาวเลยหัวเข้าแบบเดียวกับมือลิงหน้าตาดำล้ายกอริลลา แต่มีภาษาพูดรู้จักสัตว์และมี
ขนธรรมชาติประเพณีที่คร่ำครึมาก"

"ถูกละคุณพล ฉันก็เคยอ่านหนังสือที่คุณว่า แต่นักสำรวจหรือนักไต่เขาที่เขียนเรื่องมนุษยหิมะ เขา
อ้างว่าเขาถ่ายรูปไว้แล้ว แต่อากาศมืดเกินไปเลยถ่ายไม่ได้"

ดร. ดิเรกพูดเสริมขึ้น

"อาจจะเป็นไปได้กระหม่อมอากาศที่นี่มีมืดมากเหมือนกับตอนไ้ด่รุ่งหรือพลบค่ำตลอดเวลา แต่กล้อง
ถ่ายรูปภาพมนุษยหิมะได้ชัดเจน เพราะเป็นกล้องพิเศษอันเป็นประดิษฐกรรมของกระหม่อม"

พลว่า "ถ้าพบมนุษยหิมะ เราจะต้องพยายามจับมันให้ได้สักคนหนึ่ง เพื่อประโยชน์อันมหาศาลของ
นักมนุษยวิทยาประโยชน์ในการแพทย์ โลกจะได้รู้ว่ามีมนุษยหิมะหน้าตาเป็นอย่างไร"

เสียงปืนดังขึ้นอีก มันเป็นเสียงปืนกลที่ดังถี่เป็นชุด ก้อนหินที่กระพริสหายแอบอยู่ปลิวว่อนเมื่อ
ถูกกระสุนปืนกลบรรดนักไต่เขาต่างหมอบราบสักครู่เสียงโห่ร้องก็ดังขึ้นแว่วมาแต่ไกลและใกล้เข้ามาทุกที

ท่านมหาราชานุกข่านทรงตะโกนบอกทุกคน

"พวกเราอย่ายังเป็นอันขาดเรามีทางเจรจากันด้วยสันติวิธีอย่างนี้ะ ถ้าพวกเขาถูกเราฆ่าตายแม้แต่คน
เดียว พวกเราจะถูกฆ่าตายไม่มีเหลือ"

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ซึ่งหมอบอยู่กับเจ้าแก้วและคาริมคลานเข้ามาเฝ้าองค์ชานุกข่าน

"ทำไมฝ่าบาททรงคิดว่าพอมิทางเจรจากัน"

ท่านมหาราชานุกข่านยิ้มสรวลเล็กน้อย

"ฉันได้ยินเสียงออกคำสั่งแบบทหาร และปืนกลที่ยังมาก็แสดงให้เห็นว่าพวกที่จู่โจมเรานั้นไม่ใช่คนป่า
คนคอย ซึ่งพอจะเจรจากันได้"

เวลาผ่านไปราวห้านาที

นิกรใจหายวาบร้องตะโกนให้คณะพรรคของเขารู้ว่าข้าศึกบุกเข้ามาแล้วให้ช่วยกันระดมยิง

"ไว้ย มันแห่กันมาแล้วช่วยกันยิงมันไว้ย"

ซานุก่านรับสั่งขึ้นทันที

"อย่ายิงนิกร เชื้อฉันทะถ้าเราไม่ยิงมัน มันจะทำอะไรเรา"

บรรดานักใต้เขาบรรดาศักดิ์ต่างแลเห็นชายฉกรรจ์หลายร้อยคนปรากฏอยู่เบื้องหน้า ทุกคนแต่งกายคล้ายทหารสวมกางเกงขาสั้นและเชิ้ตแขนสั้นสีกาก็เกมเขียว ทุกคนโพกศีรษะด้วยผ้าสีต่าง ๆ และมีปืนเล็กยาวติดดาบปลายปืน พร้อมพวกมนุษย์หิมะหุคยั้งแล้ว ต่างพยายามเคลื่อนที่เข้ามาอย่างระมัดระวังตัว ลักษณะท่าทางไม่ใช่คนป่าเถื่อน ชาวฮินดูเราดี ๆ นั่นเอง แต่เสื้อฟอร์มของเขานั้นเก่าและขาดวิน และผ้าโพกหัวก็เก่าเต็มทน

นิกรหมอบอยู่ข้าง ๆ เลี้ยหวนต่างคนต่างยกปืนเล็กยาวขึ้นประทับ นายจอมทะเล้นของเราเกิดกล้าขึ้นมาอย่างบ้าบิ่น เขาจ้องมองไปทางผู้รุกรานด้วยดวงตาแข็งกร้าว แล้วนิกรก็กล่าวกับกิมหวนด้วยเสียงหนัก ๆ ว่า

"เอามันอายเสีย ตะลุมบอนเลย"

อาเสียหัวเราะ

"ตะลุมบอนนะทำยังไง"

นิกรขบกรามพูด

"ทั้งปืนแล้ววิงหนีเอาตัวรอดซิวะ"

เลี้ยหวนกลืนน้ำลายเอือก

"ไม่ใช่วิงเข้าไปประจัญบานกับมันด้วยพานท้ายปืนหรือหรือ"

นิกรยิ้มแห้ง ๆ

"ขึ้นวิงเข้าไปถืออกทะเลลูเป็นพรุนไปเท่านั้น ปืนกลนะมันเข้าใครออกใครเมื่อไร แอ้ไว้ยเราพวกมันตั้งมากมายถ่ายกองประเดี้ยวมันคงล้อมจับพวกเราได้หมดอาจจะจับเอาไปบูชาญูเผาทั้งเป็นก็ได้"

ท่านมหาราชานุก่านลี้วงกระเปาะลงพระองค์หิยผ้าเช็ดพระพักตร์สีขาวผืนหนึ่งออกมาถือออกผูกชายผ้าสองชายกับพระแสงปืนเล็กยาวขึ้น โบกไปมาเป็นสัญญาณแห่งการยอมแพ้

ทหารแขกหลายร้อยคนต่างไหล่ออกจากที่ซ่อนหรือที่กำบัง ซึ่งทุกคนมีความชำนาญในภูมิประเทศเป็นอย่างดี ทหารเหล่านี้ถือปืนพกและลูกระเบิดมือ ส่วนนายสิบถือปืนกลเบา ๘ ม.ม. แบบเลวิสซึ่งเป็นปืนกลที่ล้ำสมัยแล้ว

ระหว่างนี้เองปืนกลหนักของทหารแขกรวมสี่กระบอกก็ขึ้นไปตั้งยิงบนชะง่อนผาซึ่งมองเห็นเป้าหมายคือนักใต้เขาบรรดาศักดิ์อย่างถนัดชัดเจน คณะพรรคสี่สหายต่างวางปืนเล็กยาวแสดงการยอมจำนน โดยไม่มีเงื่อนใจแล้วลุกขึ้นยืนยกมือทั้งสองขึ้นเหนือศีรษะ ทหารฮินดูทั้งกองพันต่างห้อมล้อมนักใต้เขาไว้เป็นรูปวงกลมทุกคนมีหนวดเครารุงรัง เสื้อฟอร์มสกปรกขาดวินและเหม็นสาบ บางคนไม่มีเลขหมายสังกัดกรมกองอย่างไรก็ตามทหารฮินดูกองพันนี้มีระเบียบวินัยเป็นอย่างดี

นายทหารผู้สูงอายุกคนหนึ่งควงปืนพกเดินเข้ามาด้วยสีหน้าเคร่งเครียด บนบ่าของเขาทั้งสองข้างมีศ
เป็นพันตรี รูปร่างของเขาสูงใหญ่ไว้หนวดและเครารุ่มร่าม เสื้อฟอร์มอันเป็นเครื่องแบบของเขาควีน แต่
ท่วงท่าของเขายังสง่าภาคภูมิ เขาหยุดยืนเผชิญหน้ากับคณะพรรคสี่สหายของเราอย่างทะนง

"เราเสียใจที่โจมตีท่าน ถ้ารู้ว่าพวกท่านเป็นนักใต้เขา เราจะไม่ทำให้ท่านตกอกตกใจเลย" เขาพูด
ภาษาอังกฤษเร็วปรือ

ท่านมหาราชานุกษานรับสั่งกับผู้บังคับกองพันเป็นภาษาฮินดู

"ถูกละ พวกเราเป็นนักใต้เขาสมัครเล่น"

พ.ต. สิงหราช จ้องมองดูพระพักตร์ท่านมหาราชอย่างตื่น ๆ

"ท่านเป็นชาวฮินดูเหมือนกันหรือไม่" เขาพูดภาษาฮินดูทันที

"เป็นความจริงสหาย จันคือมหาราชานุกษานแห่งนครปัตนะ"

ผู้บังคับกองพันสะอึกเล็กน้อยรีบชิดเท้าตรงยัดปืนพกไว้ในซองปืนและยกมือวันทยหักถั่วถวายความ
เคารพท่านมหาราชทันที ซึ่งพันตรีผู้นี้ก็เหมือนกับชาวฮินดูทั้งหลายที่มีความเคารพนับถือเจ้านายของเขา

"กระหม่อมต้องขอประทานโทษ ไม่ทราบเกล้าจริง ๆ ว่าฝ่าบาทเป็นชาวฮินดูและเป็นมหาราช ทั้งนี้ก็
เพราะฝ่าบาททรงแต่งพระองค์แบบนักใต้เขาชาวยุโรป

"ท่านผู้บังคับกองพันเป็นใคร"

"กระหม่อมคือสิบเอก สิงหราช อมริต ปานเด จันทรนาถรามซิงก์ กระหม่อมที่ติดยศเป็นพันตรีก็ด้วย
ความเห็นชอบของพวกทหารในบังคับบัญชาของกระหม่อมทั้งกองพันนี้ อ้า-สุภาพบุรุษเหล่านี้กระหม่อมคิดว่า
คงเป็นคนต่างชาติแน่นอน คนไทยใช้ไหมกระหม่อม"

โปรดติดตามตอน ๕

นักกีฬาเอก